

Maš tednik

Kronika

kulturno - politično glasilo

svetovnih in domačih dogodkov

Poštni urad Celovec 2 - Verlagpostamt Klagenfurt 2.

Izhaja v Celovcu - Erscheinungsort Klagenfurt.

LETO XV. / STEVILKA 24

CELOVEC, DNE 17. JUNIJA 1965

CENA 2.- SILINGA

Atomsko strelivo

Poteklo je komaj 20 let, odkar so ameriški strokovnjaki odkrili atomsko strelivo in mu kmalu potem dali tudi obliko prve atomske bombe. Nekako pred 10 leti je v skrivnosti atomskega streliva prodrla Rusija, skoraj istočasno pa tudi Anglija. Nekaj več časa je rabila Francija, nedavno pa se je tem „atomskim državam“ pridružili še rdeča Kitajska.

Veniga atomskih držav še ni zaključena. Strokovnjaki trdijo, da bi še 14 držav moglo okoli leta 1970 proizvajati atomsko strelivo, ako bi ga hotele in bile pripravljene na potrebne finančne žrtve. So to: Belgija, Kanada, Češkoslovaška, obe Nemčiji, Indija, Japonska, Švedska, Italija, Švica, Izrael in Egipt. Stroški za prvo atomsko eksplozijo bi znašali okoli 50.000.000 dolarjev.

Proizvodnja atomskega streliva ni torej nobena tajnost več. To pa še ne pomeni, da je lahka stvar. Še o rdeči Kitajski trdijo sedaj, da bi mogla letno producirati samo par bomb, kajti samo za to količino streliva ima potreben uran 235.

Ni pa s tem rečeno, da je končna metoda za atomsko proizvodnjo že dognana stvar. Amerika je do sedaj napravila 375 poskusov, pa še zmeraj ni dosegla vseh ciljev. Med glavnimi sta dva: prebiti se do atomske ročne granate in do atomske patrone, na drugi strani pa popolnoma očistiti strelivo od radioaktivnosti.

Na drugi strani moramo reči, da je atomskega streliva že kar zadosti vsaj za prvo silo. Na atomski konferenci na Dunaju so letos ugotovili, da ima svet danes že 2300 ton plutonija in urana 235 v skupni vrednosti 23 milijonov dolarjev in da ta količina zadostuje za vse atomske elektrarne, kar jih je na svetu projektiranih. Zaroge se sedaj lahko porabijo tudi za atomske bombe. Na svetu je danes že 42 atomskih reaktorjev v obratovanju, tudi male in zaostale države jih imajo. Seveda morajo „industrijsko surovino“ kupiti od velikih držav, v glavnem od Amerike, in se podvreči kontroli, da je ne bodo rabile za proizvodnjo atomskega streliva.

S tehničnega vidika ni torej proizvodnja atomskega streliva nobena uganka.

Vendar si ne smemo prikrivati dejstvo, da bo v par desetletjih vprašanje proizvodnje atomskega streliva že toliko razčiščeno, da ga bo lahko delala vsaka, tudi mala država. Tak tehnični napredek se ne bo dal omejiti ali zavleči z nobenim mednarodnim dogovorom. Nemcem je na primer prepovedano, da bi mislili na atomsko strelivo. In In vendar mislijo nanj.

Kako torej omejiti nevarnost pred atomskim orožjem? Najprvo lahko pomaga tehnični napredek, ki bi atomsko strelivo, da tako rečemo: razkužil odnosno uničil njegovo radioaktivnost, ki je dejansko nevarnejša od atomske razdiralne moči in ki se je ljudje instiktivno tudi bolj bojijo. Na drugi strani bo pa morda prodrlo spoznanje, da svet še ni dozorel za mednarodni dogovor o atomskem razoroževanju, in da je treba iskati drugo skromnejše sredstvo v mednarodnem dogovoru, ki pač prepoveduje uporabo atomskega streliva. Seveda smo pa tudi do tega skromnega mednarodnega dogovora še daleč, kajti za tak dogovor je potrebno mednarodno medsebojno zaupanje, ki le rahlo napreduje.

Gradimo novo Evropo

Srečanje katoliške mladine v Selah

„To je dan, ki ga je naredil Gospod,“ bi lahko rekli o letošnjem prazniku presvete Trojice. Po ljudskem mišljenju je ta nedelja najsvetejši praznik v letu, ker praznujemo spomin vseh treh božjih oseb. Pa še sonce je sijalo, kar je bilo po dolgih deževnih dneh posebno razveseljivo.

Ze nekaj let se na to nedeljo zbira mladina k manifestacijam, na katerih izpričuje svojo vdanost Kristusu Kralju. Letos je bil mladinski dan v Selah. Nova moderna cerkev, lepo urejen prostor pred svetiščem, stara cerkva s pokopališčem v ozadju, mogočna lipa pod župniščem ter planine so ustvarile pravo razpoloženje in primeren okvir za tak praznik. Sonce je prijazno sijalo z neba, popoldne pa se je dobrohotno skrilo, ko bi nam bila njegova toplota odveč. Sele so tudi zato tako primerne za tak praznik, ker so prebivalci te gorske doline izredno ljubeznivi in dobroščni.

Program mladinskega dne se je začel popoldne, ko se je mladina zbrala pri šoli in v veličastni procesiji z zastavami ob petju in molitvi odkorakala proti cerkvi. Velika cerkev ni mogla sprejeti vseh, ki bi želeli k maši. Odrasli so od zunaj spremljali dogajanje v cerkvi. Po zvočniku so slišali pridigo in tudi petje. Posebnost te maše je bila, da so nekatere speve peli v novem ritmu ob spremljavi godbe iz Dobrle vesi. Ta nova muzika, ki ji pravimo tudi jazz,

je bila prav spodobna, a vendar nekaj posebnega.

Sv. mašo je daroval preč. gospod župnik iz Lipe Jože Adamič. Posebno nagovor je bil aktualen. Pridigar je rottil mladino, naj ne drvi samo za svetnimi dobrinami, za zabavo in zaslužkom; naše življenje je treba vskladiti z božjim redom, z božjimi načrti.

Duhovnik je bil pri maši obrnjen proti ljudstvu. Tabernakelj se odpre na obe strani. Sploh je cerkev vse zelo navdušila. Odgovarjali so vsi navzoči. Bila je to prelepa skupnost. Mnogo mladine je prejelo sv. obhajilo. Čeprav je cerkveno opravilo dolgo trajalo, nihče ni bil naveličan. Ob koncu je mil. g. prelat dr. Rudolf Blüml prinesel še nadpastirjeve pozdrave.

Kratek odmor je služil za telesno okrepčilo, kajti ob 2. uri popoldne se je že začel razvijati popoldanski program.

V pozdrav so zaigrali godci iz Dobrle vesi. Mladi so še, pa jo kar dobro urežejo. Sledili so pozdravi zastopnikov fantovske mladine, škofijskega tajnika podeželske mladine in voditeljice deklishe mladine. Strokovni učitelj Marko Hafner je izrekel pozdrav častnim gostom in vsej mladini. Koroški škofijski tajnik podeželske mladine g. Mandl je spregovoril v pozdrav slovensko in nemško. Gdč. učiteljica Anica Fugger je v kratkem, a jedrnatem pozdravu pozvala dekleta k sodelovanju s Cerkvijo.

Ognjeni krst vojakov OAD

Prve praske z dominikanskimi uporniki — Uporniki slavijo obletnico

Prvi ognjeni krst med uporniki in medamerikansko mirovno vojaško silo se je dogodil v nedeljo ponoči v Santo Domingu. Bajse so uporniki pričeli streljati na brazilsko vojaško enoto, ki čuva narodno palačo v področju mednarodne cone. Braziljski vojaki so odgovorili prav tako z ognjem. Med vojaki mirovnih vojaških sil Organizacije ameriških držav ni bilo nobenih izgub. V nedeljo je prišlo šestkrat do streljanja v Santo Domingu. V torek je eksplodirala v nekem avtomobilu skrita bomba, ki je zahtevala troje človeških življenj, medtem ko je bil eden ranjen. Napadalcev niso mogli najti.

Dominikanski uporniki so slavili v ponedeljek šesto obletnico ponesrečenega poskusa kubanske invazije, da bi vrgli tedanjega diktatorja Trujilla. V prvih vrstah

demonstrativne povorke so korakali tudi člani prepovedanega prokomunističnega gibanja.

Iz Brazilije poročajo, da so Združene države izrekle željo, da bi ustanovili stalne medameriške vojaške sile, ki naj bi skrbele za to, da bi preprečevale revolucije in prevratništvo na ameriški polobli. To ameriško pobudo bodo obravnavali na prihodnjem zasedanju ministrskega sveta Organizacije ameriških držav (OAD). Združenim ameriškim državam se pri tem zdi tudi nujno, da bi Organizacija ameriških držav (OAD) ustanovila samoobrambni mehanizem, s čimer bi se spremenila tudi politična oblika sedanjega medameriškega sistema. OAD bi naj postala nekakšna Organizacija severnoatlantskega pakta Severne in Južne Amerike.

Volitve v Italiji

Na Sardiniji so izgubili demokristjani absolutno večino

V Italiji so bile v nedeljo in ponedeljek deželne volitve na Sardiniji in druge delne pokrajinske in občinske volitve. Te volitve so pokazale premik volivcev na levo.

Volitve so pokazale, da sta obe koalicijski stranki, demokristjani kakor tudi levi socialisti izgubili precej glasov, medtem ko so pridobile one stranke, ki so levo in desno od koalicije; to so komunisti in liberalci.

Demokristjani so na Sardiniji izgubili svojo absolutno večino in s tem neomejeno kontrolo zakonodaje. Od dosedanjih 37 poslancev jih bodo imeli samo 35 v pokrajinskem (deželnem) parlamentu, ki šteje skupno 72 poslancev. Levi socialisti so izgubili

dva poslanca, medtem ko so liberalci pridobili dva, komunisti pa en mandat. Edini od strank, ki tvorijo na Sardiniji koalicijo, so mogli beležiti pridobitev enega poslanca socialni demokrati.

V bozenski pokrajini so pridobili demokristjani pri občinskih volitvah en mandat.

• Nad razstavnim prostorom mednarodne letalske razstave na letališču Le Bourget v Parizu je treščil na tla v prisotnosti tisočih gledalcev ameriški bombnik „B-58“ in eksplodiral. Pri nesreči je izgubil življenje pilot, medtem ko sta dva člana posadke zadobila težke telesne poškodbe.

Tretja matura na Slovenski gimnaziji

8. razred je obiskovalo v šolskem letu 1964/65 24 dijakov in dijakinj. Od teh je bilo pripuščenih k pismeni maturi 23. Ustni maturitetni izpiti so bili na naši gimnaziji 14., 15. in 16. junija. Maturitetni komisiji je predsedoval nadzornik dr. Valentin Inzko.

Od 23 dijakov in dijakinj je zaključilo izpite pozitivno 21 študentov in študentk, od teh 8 z odliko. Dva osmošolca morata jeseni ponavljati izpit iz enega predmeta.

Z odliko so maturirali: Grlice matevž, Gröblacher Ernst, Jelen Štefan, Mikl Jože, Mischütz Marija, Pernjak Pavel, Wernig Marija in Zwitter Ivana.

V sredo, 16. junija, je bila v cerkvi Sv. Duha v Celovcu ob sedmi uri zvečer zahvalna daritev. Prav v tej cerkvi je bila jeseni pred osmimi leti prva skupna božja služba slovenskih gimnazijcev. Med njimi so bili letošnji maturantje prvi prvošolci Slovenske gimnazije. Tokrat so se božje službe udeležili kot maturantje z zahvalo za vse prejete dobrote.

Zvečer pa so se zbrali člani izpitne komisije ter drugi profesorji zavoda z maturanti in njih starši v prijetnem domačem krogu ter se skupno veselili dogodka dobro uspele tretje mature na Slovenski gimnaziji.

Maturantom k njih uspehu tudi mi iz vsega srca čestitamo.

Tudi letos je bil konferencier (izg. konferansje) Foltej iz St. Jakoba. Uganil je marsikatero veselo. Ves prostor pred cerkvijo je bil gosto zaseden (nad 1000 ljudi), mnogi so morali stati. Domačini pa so se celo na hribu za pokopališčem posedli in gledali ter poslušali, kaj se dogaja ob cerkvi. Ubrano petje združenih zborov je vodil č. g. Florijan Cergoj. Tudi s pesmijo je mladina izpričala povezanost treh dolin: Roža, Podjune in Zilje.

Slavnostni govornik je bil letos višji študijski svetnik prof. dr. Vinko Zwitter. Glavne misli govora so bile tele:

„Na mladinskem festivalu v Stuttgartu pred dvema tednoma se je zgodil pravcati čudež. Evropsko podeželsko mladino je zastopalo okoli 7000 Francozov, 8000 Nemcev, 3500 Belgijcev in poleg Nizozemcev, Švicarjev, Špancev in Portugalcev še 1500 avstrijskih fantov in deklet, med njimi skupina 40 slovenskih koroških zastopnikov naše mladine. Festival je nosil naslov „Gradimo novo Evropo“, njegov spored so tvorili skupna sv. daritev, nato zborovanja, narodni plesi, petje, prizori i. dr. V velikem šotoru, kjer je bilo zbranih več tisoč mladincev, so v prosvetnem sporedu podajali narodne prizore in pesmi. Pa so se vmes oglasili še naši mladi pevci pod vodstvom č. g. Michorja in ob viharnem ploskanju zapeli venec slovenskih narodnih pesmi. Kot bi zbrana evropska mladina slutila, da spada v njen krog še mladina slovanskih ljudstev.

Slovanski in posebno slovenski mladini je poverjena pri gradnji nove Evrope posebno važna naloga. Evropski zapad si le preveč dopada spričo materialnega blagostanja v uživanja željnem materializmu. V svoji enostranski posvetnosti ne najde pravega pogleda na prave življenjske vzore in nima dovolj smisla za socialno ljubezen, za pravo kulturno lepoto, za resnično kulturo svoje duše. Za tak idealizem je potrebna resnična mladost in le-te so zmožni predvsem mladi, po civilizaciji in materializmu nerazvjavjeni narodi.

Zato stoji tudi današnji festival naše katoliške mladine v znamenju gradnje nove Evrope in je na svoj način dopolnilo stutt- (Nadaljevanje na 5. strani)

Politični teden

Po svetu . . .

SVETOVNA JAVNOST O AMERIŠKEM VESOLJSKEM POLETU

Po celem svetu je sprožil uspeh polet ameriških astronautov (natančno o poletu smo pisali v prejšnji številki našega časopisa) največji odmev. Vsi pariški dnevniki so pisali na vidnih mestih o uspešnem poletu vesoljske ladje „Gemini 4“. Posebno poudarjajo uspeh, da je White 20 minut plaval prosto v vesolju ter ocenjujejo to dejstvo kot nov uspeh pri osvajanju vesolja. Vendar pa pariški listi tudi omenjajo, da se ameriška astronauta ni posrečilo srečati se z drugo stopnjo rakete, ki je bila od časa do časa prav blizu njune ladje.

Pariški list „Le Monde“ je pisal: „Združene države Amerike hočejo sedaj s svojim uspešnim poletom dveh njihovih astronautov dokazati, da stopajo na prvo mesto v vesoljskem tekmovanju in da bi mogli to tudi obdržati.“

Ugledno mesto je dalo najnovejšemu podvigu ameriških znanstvenikov tudi italijansko, belgijsko, holandsko in drugo zahodno časopisje.

Tako je pisal rimski časopis Il Messaggero: „To je bilo prvič, da so izvedli nek poskus te vrste, pri katerem ni bilo nobene skrivnosti.“

New York Herald Tribune pa je zapisal: „Neresnično je postalo resnično in resničnost enači sanjam v romanih Jula Verna.“

Zahod pa je še posebno z napetostjo pričakoval vesti o poletu ameriške vesoljske ladje iz Sovjetske zveze, ki je po splošni sodbi, po posrečenem sprehodu Whitea po vesolju, izgubila prednost na področju vesoljskih poletov s človekom.

Sovjetski vladni časopis „Izvestija“ je v svoji večerni izdaji opozoril posebno na dejstvo, da se je astronaut White, skoro ves čas, ko je bil izven vesoljske ladje, postavljati v držo za fotografiranje. Pri tem pa je časopis „Izvestija“ takoj dodal: „To pa zato, ker ameriška vesoljska ladja ni imela nobene neposredne televizijske zveze z Zemljo, kot na primer jih imajo sovjetske vesoljske ladje.“ Razen tega je sovjetski list „Izvestija“ še poročal o ameriškem reševalnem pomorskem ladjevju: 26 ladij, 139 letal in 10.000 mož. To pa je bilo nujno, ker ameriške vesoljske ladje, v nasprotju s sovjetskimi, ne morejo pristati na zemlji, je še dodal list.

Dejstvo pa, da se je Edward White v vesolju prosto gibal s pomočjo raketnega pogona, medtem ko Rus Leonov, ki je bil prvi človek, ki je prosto plaval v vesolju, take raketne naprave ni imel, je časopis „Izvestija“ podal brez vsake razlage. Prav tako tudi dejstvo, da je White dalje časa vztrajal v vesolju kakor pa Leonov.

O ameriškem vesoljskem poletu je poročal tudi sovjetski radio, agencija ADN, češkoslovaška televizija, madžarsko časopisje in drugi. Budimpeštanski komunistični organ „Nepszabadsag“ pa je pisal: „Amerikanci so dosegli s tem svoj največji vesoljski uspeh.“

Papež Pavel VI. je blagoslovil astronauta

Na binokostni ponedeljek se je papež Pavel VI. spomnil tudi obeh slavni ameriških astronautov McDivitta in Whita! Ki je blagoslovljal na trgu sv. Petra večtisočglavo množico, je papež dobesedno dejal: „Naš blagoslov pa velja tudi onim, ki se trudijo, da bi raziskali pot zvezd.“

ČU EN LAJ: „ZARADI VIETNAMA NE BO SVETOVNE VOJNE“

V razgovoru z egiptovskimi novinarji časopisa „Al Musavar“ je kitajski ministrski predsednik minuli teden izjavil, da je rdeča Kitajska pripravljena zaplesti se v vojno v Vietnamu, če ji bodo Združene ameriške države vojno vsilile. Kakor je Ču En Laj dalje povedal, da po njegovem mnenju zaradi sedanjosti vojne v Vietnamu ne bo svetovne vojne, ker se lahko ta razvije samo iz spopada med Sovjetsko zvezo in Združenimi državami Amerike.

Ču En Laj je še pripomnil, da svetovna vojna ne bo izbruhnila, tudi če bi Združene ameriške države razširile sedanjo vojno v Vietnamu na rdečo Kitajsko. Dejal je, da ne more odgovoriti na vprašanje, ali bo Sovjetska zveza stopila na stran Kitajske v primeru, da bi se vnel spopad med Kitajsko in Združenimi ameriškim državami.

DE GAULLE PRI ERHARDU

V petek in soboto preteklega tedna je obiskal francoski državni predsednik Charles de Gaulle v Bonnu zahodnonemškega kanclerja profesorja Erharda. O tem državnem obisku, ki je potekal v popolni tajnosti, se skoro nič ni izvedelo. Pač pa politični opazovalci pravijo, da so pogovori potekali v ozračju odkritosti, čeprav o izidu pogovorov že v začetku nista bili obe strani optimistični.

Zahodnonemško časopisje ne prinaša nobenih natančnejših poročil o izidu sestanka med de Gaulleom in Erhardom, temveč samo omenja na kratko pozdravna govora francoskega kakor tudi zahodnonemškega državnika.

Kljub tajnosti pogovorov pa so le prišle gotove stvari na dan. Tako je francoski predsednik de Gaulle poskušal pri Erhardu, da bi ta pristal na gotova priznanja glede nekaterih kmečkih vprašanj Evropske gospodarske skupnosti (EWG = EGS). Vendar v

tej točki Erhard ni popustil, tako da sedaj de Gaulle nič več ne vztraja, da bi morali do konca tega meseca na sestankih EGS v Bruslju dokončno skleniti o finansiranju kmetijskega sklada. Zato pa je bil francoski predsednik na drugi strani bolj nepopustljiv in je kar javno povedal Erhardu, da pri naslednjem sestanku zunanjih ministrov Evropske gospodarske skupnosti ni treba več računati, da bi Francija bila za pospešitev politične evropske zveze.

NASLEDNJA ŽRTEV: SIAM

Siam je naslednja žrtev, ki si ga je izbrala Kitajska za agitacijo (hujskanje), so izjavili odločilni politiki v Združenih državah Amerike. Znaki za to so že pričujoči: na jugu dežele Siama so skoro na dnevnem redu umori županov in policijskih agentov (opornikov), komunistični teroristi (nasilneži) na jugu dežele, razširitev svojati, tihotapstvo z orožjem, radijska propaganda iz Pekinga in protiamerikanski letaki. Politični opazovalci so mnenja, da leži krivda deloma v nezmožnosti policijskih oblasti v pokrajini, korupcija (podkupovanje) v vladnih vrstah in dolga meja z Laosom, ki je ne morejo nadzorovati.

. . . in pri nas v Avstriji

ZOPET NA DELO!

Avstrijski politični koledar različnih rokov (terminov) je bil v zadnjih več tednih dejansko „prezaseden“, tako da osrednja vlada in razna ljudska politično-upravna zastopstva skoraj niso prišli do opravljanja normalnega dela in nalog.

Po dolgi vrsti jubilejnih proslav v zvezi z 20-letnico druge avstrijske republike in 10-letnico podpisa državne pogodbe je sledila nič manj dolga volilna borba in volitve zveznega predsednika, takoj nato pa dunajska „vrhunska konferenca“ EFTA-držav, kjer je tudi Avstrija članica, a bi se rada tega članstva rešila in „poromala“ v nasprotni gospodarski tabor EGS (EWG) v Bruslju. Temu primeren je potem seveda bil tudi izid omenjene EFTA-konference na Dunaju, o čemer smo deloma že zadnjič poročali.

Sedaj oba politična tabora (OeVP in SPOe) vedno bolj uvidevata in poudarjata nujnost, da naj začneta obe najvišji državni predstavništvu — vlada in parlament — z rednim delom, kajti rešitve potrebnih nalog in problemov je obilo, če hočeta ob njunem nastopu postavljati vladni program do prihodnjih parlamentarnih volitev, ki bodo že prihodnje leto, v kolikor toliko zadovoljivi meri rešiti. To nujnost je pred dnevi posebno poudaril zvezni kancler dr. Klaus in pozval Socialistično stranko, da tudi ona pokaže enako pripravljenost.

NAJVAŽNEJŠE NALOGE

Med nerešenimi problemi je dr. Klaus naštel kot posebno nujno:

● Stanovanjsko reformo. — „Obe vladni stranki sta določili 30. junij kot zaključni termin za predložitev izgotovljenih zakonskih osnutkov. Ta rok mora ostati veljaven.“

● Zaključna pogajanja o radiu in televiziji. — „Tozadevna posvetovanja je treba ob upoštevanju izvedbe lanskega ljudskega glasovanja, pri katerem je sodelovalo nad 830.000 državljanov, čimprej pozitivno dokončati.“

● Zakone za pospeševanje gospodarskega porasta. — „Ti so,“ je zvezni kancler izjavil, „neizogiben predpogoj za izboljšanje sposobnosti gospodarskega tekmovanja in za povišanje življenjskega standarda kot tudi za zagotovitev pokojnin.“

● Reorganizacijo podržavljenih podjetij. — Delni uspehi so na tem področju že bili doseženi, a glavne točke še niso uresničene.

● Obsežnejše pospeševanje znanstvenih raziskovalnih del. — „Na žalost pri tem še ni bila najdena priključitev na mednarodno ravnen raziskovalnih del,“ je dejal dr. Klaus.

● Pojasnitev natančne poti pri dajanju povelj vojski, ker je dosedaj večkrat prišlo do nesporazumov, ki jih je treba odpraviti.

● Nujne pomožne akcije za žrtve vremenskih katastrof.

Socialisti dosedaj še niso pokazali posebne pripravljenosti, reševati gornje nujne zadeve in so se pečali z drugimi manj važnimi problemi.

POKOJNINE ZA DUNAJSKE OBCINSKE MOŽE!

Že nekaj časa se je na Dunaju šušljalo o novem „napadu“ na ljudski denar in sicer na ta način, da naj dobijo dunajski ob-

činski politično-upravni funkcionarji pokojnine oziroma odpravnine. Podobna afera je že pred časom vzdignila nemalo prahu v javnosti zaradi odobrenih pokojnin celovškimi mestnim očetom. Sedaj pa so konec maja na Dunaju, kjer prav tako kot v Celovcu sedijo na krmilu socialisti, z vso naglico odobrili v tamkajšnjem deželnem zboru nov deželni zakon z veljavnostjo od 1. junija t. l., ki določa, da imajo člani dunajskega deželnega zbora, nadalje mestni svetniki in okrajni načelniki pravico ne samo na mesečne prejemke, temveč tudi na pokojnino in odpravnino.

Kot je bilo pričakovati, je bil ta zakon, pri katerem gre „za lastni interes“ in za lastni žep, zelo hitro obdelan in z veliko večino glasov sprejet. Po njegovih določilih bo n. pr. dunajski deželni poslanec, če po 10-letnem opravljanju svoje funkcije in doseg 60 let starosti zopet odide v zasebno življenje, dobival pokojnino v višini 50 odst. dotedanje plače. Poslanec, ki predčasno preneha s funkcijo, ima pravico do odpravnine; isto velja tudi za one, ki prestopijo iz deželnega zbora oz. občinskega sveta v parlament. Nadalje so predstavniki dunajskega deželnega zbora upravičeni do uradnega dodatka; člani dunajske deželne vlade pa imajo pravico do pokojnine že po petih letih svoje funkcije.

Pri tozadevni debati o tem zakonu je večina poslanskih govornikov — posebno socialistična poslanca dr. Stemmer in Bock — na vse mogoče zvite načine skušala dokazovati njegovo utemeljenost, češ da so bili mnogi izmed njih zaradi te svoje politično-upravne funkcije „tako preobloženi z delom, da so se morali odpovedati že več zadnjih mesecev svojemu počitku ob koncu tedna“. Večina delovnega ljudstva pa misli o teh ne ravno malenkostnih plačah in pokojninah drugače in je to novico sprejelo z pgorčenjem na znanje.

VSEUČILIŠKI PROFESORJI IN POLITIČNI PROPORC

Avstrijska vseučilišča že nekaj časa doživljajo krizo v zvezi z imenovanjem oziroma nastavitvijo novih profesorjev. Pri reševanju teh vprašanj si more posebno Socialistična stranka z njenim šefom, zveznim podkanclerjem dr. Pittermanom lastiti neslavno „zaslugo“ za to.

V Avstriji smo že navajeni, da je skoraj vse razdeljeno v dve različni pobarvani „državni polovici“. Na žalost pričinja zli duh tega proslulega proporca prehajati tudi na vseučilišča. Ena stranka dolži drugo, da krši vseučiliško avtonomijo. Do posebno ostrih nasprotij je prišlo zaradi socialistične odklonitve imenovanja docenta dr. Zenker-ja na dunajski medicinski fakulteti. Ta odklonitev je povzročila posebno hudo razburjenje in ogorčenje v vseučiliških krogih. Imenovanju mladi docent je bil od celotnega profesorskega zbora te fakultete zaradi svojih izrednih znanstvenih sposobnosti kot edini predlagan.

Ta dr. Pittermannov ugovor je po nalogu profesorskega zbora dekan fakultete, znani profesor dr. Breitenacker, z vso odločnostjo zavrnil. V protestu je rečeno, da profesorjski zbor „pred vso javnostjo“ odločno ugovarja proti temu, da je bil ves njegov napor, tako nadarjenega in v vsakem oziru

SLOVENC

doma in po svetu

Umrla duhovnika

V župniji Brišče v Nadiški dolini, v Slovenski Benečiji, je 18. maja umrl zlatomašnik Peter Černoja. Po srečno prestani operaciji se je zopet vrnil med svoje vernike, a sredi dela za dušni blagor vernikov je omahnil. Pokopali so ga v Briščih ob veliki udeležbi duhovnikov, posebno še ljudstva. Za mašnika je bil posvečen 1914 leta.

Pokojni zlatomašnik je zelo ljubil slovensko ljudstvo. Hudo ga je bolelo, da zaradi posebnih razmer v Slovenski Benečiji ni bilo mogoče opravljati službe božje v domačem jeziku. Boleče je bilo tudi, da pri pogrebu ni bilo slišati javne slovenske besede, čeravno so vsi verniki med seboj govorili slovensko.

V Novem mestu pa je umrl tudi 18. maja frančiškanski pater Ladislav Pintar v starosti 70 let. Za duhovnika je bil posvečen 1925. Bil je zmerom vesel duhovnik. Poleg svojega glavnega duhovniškega poklica se je rad bavil tudi s slikarstvom. Pokopali so ga v Novem mestu, kjer se je udeležilo pogreba 40 duhovnikov sobratov in ogromna množica ljudi.

Na tujem umrla Slovenca

V Miramaru, v Argentini je slovenska skupnost pred kratkim izgubila svojega odličnega člana Jurija Zurgo. Pokopali so ga na miramarskem pokopališču ob lepi udeležbi tamkajšnjih slovenskih rojakov. Pogrebne svečanosti je vodil g. Boris Koman iz Mar del Plate.

In v Clevelandu v Združenih državah Amerike pa je umrl nedavno dr. Hinko Lobe. Bil je velik prijatelj dveh slovenskih ustanov: Slovenske pristave in Slovenske šole pri fari sv. Vida. V imenu obeh ustanov se je pri pogrebu od njega poslovil ravnatelj Slovenske šole č. g. Jošt Martelanc.

Zivahna kulturna dejavnost med Slovenci v tujini

V Chicagu v Združenih državah Amerike so tamkajšnji Slovenci prejšnji mesec priredili v veliki dvorani župnije sv. Štefana pravljico igrano „Pastirček in princeska“. Največjo zaslug, da je igra tako lepo uspela, ima režiser Jože Rus in igralci.

V Melbournu v Avstraliji pa so nedavno uprizorili slovensko igrano v treh dejanjih „Prisegam“ Kazimirja Zakrajška. Rajni je bil newyorški župnik in je delo napisal za članice svoje farne Marijine družbe. Igra je naštudirala učiteljica slovenske šole Anica Srnc. Čisti dobiček je bil namenjen za slovensko cerkev v Melbournu.

Slovenski slikarji razstavljajo

Lojze Spacal je bil povabljen zadnji čas na razstavo „Umetnost in rezistenca v Evropi“, ki je prirejena v muzeju v Bologni. Znani primorski slovenski umetnik razstavlja tam svojo stvaritev „Talci v ulici Ghega“.

Lojze Spacal se udeležuje tudi grafične razstave za nagrado Biella, kjer je bil v razsodilcu med drugimi ravnatelj ljubljanske Moderne Galerije Zoran Kržišnik.

Na Bledu pa so te dni odprli slikarsko razstavo akademskega slikarja Lojzeta Perka.

Te dni pa so zaprli v Galeriji Alcione v Trstu razstavo tržaškega slikarja Romana Ukmarja, ki je razstavljal šest del.

Prav tako v Trstu, in sicer v umetniški Galeriji „Torbandena“ je pred kratkim razstavljal ljubljanski slikar Janez Bernik. V Trstu je razstavljal trinajst svojih manjših najnovejših del, ki le delno pričajo o njegovi slikarski vrednosti. Galerija Torbandena jih več ni mogla sprejeti, ker je pretesna. Tržaški list „Il Piccolo“ je pisal zelo laskavo recenzijo o Bernikovi razstavi.

Koncert zbora „Lojze Bratuž“

Nedavno je priredil mešani in moški pevski zbor „Lojze Bratuž“ v Gorici lep koncert slovenske pesmi. Prihiteli so rojaki s Tržaškega in Beneške Slovenije. Navzoč je bil tudi prof. Ubald Vrabc iz Trsta, čigar pesem „Polževa snubitev“ je bila na sporedu. Spored je obsegal skladbe: J. Gallusa, p. M. Miollija, Lojzeta Bratuža in prof. Mirka Fileja.

Koncert je prav lepo uspel, zato gre zahvala dirigentu, pevcem in pevkam, ki so se vsi kar najbolj potrudili, da je bila prireditev tako uspešna.

odgovarjajočega mladega učenjaka z imenovanjem za univerzitetnega profesorja obdržati doma, zaradi politične odklonitve obsojen na neuspeh. Ker dr. Zenker ni bil nastavljen na dunajski medicinski fakulteti, je bil tako rekoč primoran, da sprejme ponudbo v Zahodno Nemčijo, čeprav bi raje deloval v svojem rojstnem mestu Dunaju vključno slabšem materialnemu položaju.

Tudi na vseučiliščih ima torej politika na žalost prednost pred pravo znanostjo! Ali se res že ne bomo spametovali?!

19. generalni kapitelj salezijanskega reda

Knjižica iz Janežičevega sklada

Miško Maček, Ujeti krik

Na velikonočni ponedeljek, 19. aprila, se je začelo v novozgrajeni salezijanski univerzi zborovanje salezijancev, kot se imenuje uradno salezijanski generalni kapitelj. Ta novo zgrajena univerza je v okraju Val Meleina v predmestju Rima.

Prvi generalni kapitelj je bil leta 1877 pod vodstvom svetega Janeza Boska v Lanzo - Tirinese, osem let potem, ko je bila potrjena Salezijanska družba od Svete stolice. Tedaj je bilo vseh salezijancev 263 in domov 17, a že tedaj so imeli svoje domove ne samo v Italiji, ampak tudi že v Franciji in Argentini.

Tako najdemo po 88 letih prvega generalnega kapitlja salezijance že na vseh petih celinah sveta; vseh sobratov je 22.521; domov, vzgojnih zavodov pa 1352.

Na sedanjem zborovanju je bilo poleg vrhovnega predstojnika Salezijanske družbe g. Renata Zigiottija, še osem članov vodstva Družbe, dalje, generalni prokurator Družbe pri Sveti stolici, ravnatelj matrine hiše v Turinu in provinciali vseh provinc Salezijanske družbe na svetu. Doslej je prišlo v Rim na zborovanje 72 provincialov in 72 delegatov. Vsaka provinca izvoli po enega delegata med sobratu, ki se generalnega zborovanja udeleži z vsemi pravicami kot provincial. Manjkali so provinciali iz Poljske, Češkoslovaške in Ogrske. Na Poljskem sta dve provinci, na Češkoslovaškem dve in na Ogrskem ena.

Države so takole zastopane: Italija ima 12 provinc, Španija 7, Brazilija 6, Argentina 5, Indija 3, po dve pa imajo: Francija, Nemčija, Belgija, USA, Mehika Kolumbija in Ekvador. Po eno provinco pa imajo sledeče države: Avstrija, Anglija, Irska, Holandija, Portugalska, Antilje, Centralna Amerika, Jugoslavija, Bolivija, Čile, Paragvaj, Peru, Urugvaj, Venezuela, Avstralija, Kitajska, Filipini, Japonska, Srednji vzhod, Siam, Centralna Afrika.

Mednarodni značaj ne prihaja samo do izraza s tem, da je bilo na tem zborovanju zastopanih 69 različnih narodov sveta, ampak in predvsem v važnih zadevah, ki so se obravnavale v zvezi z vzgojnim delom v posameznih državah. Na tem zasedanju so proučili važne zadeve dela in apostolata v zvezi z delom koncila in njegove obnove v Cerkvi. Kakor se je temeljito pripravila Cerkev na koncil, tako se je več mesecev pripravljalo 8 posebnih komisij zastopnikov držav vseh petih celin sveta na to zborovanje. Vsak sobrat v Družbi je mogel podati v zvezi z delom in apostolatom svoje predloge, ki so jih komisije uredile in pripravile za generalno zasedanje.

Generalno zasedanje je najprej preučilo delo in apostolat Družbe v različnih narodih, posebno v misijonih, spremembe in potrebe modernega apostolata in vzgoje za uspeh namena Družbe.

Prvi in glavni namen tega zborovanja je bil notranja obnova Družbe v popolnem soglasju z delom koncila v Cerkvi in v zvezi s pravili Družbe v prilagoditvi časov in krajev; vse pa v duhu svete Cerkve.

Pred začetkom zasedanja so vsi opravili duhovne vaje, da so se duhovno pripravili na važno in odgovorno delo.

V začetku zasedanja je bilo ustanovljenih še 15 podkomisij, v katerih so razporejeni vsi provinciali in delegati.

V prvem zasedanju so proučili namen in ustroj Družbe v zvezi z obnovo v Cerkvi, redovno vzgojo salezijancev, vzgojo in strokovno izobrazbo sobratov laikov v Družbi, modernizacijo strokovnih, tehničnih šol, vzgojo in izobrazbo mladine s sedanjim geslom — „Don Bosko s časom!“ Dalje so obravnavali vzgojo mladine v župnijah, v nedeljskih oratorijih, delo, pomen in sodelovanje salezijanskih sodelavcev, delo v misijonih v zvezi z novimi določbami koncila Cerkve ter razne oblike apostolata v Cerkvi. Iz vsega je razvidno, kako velike važnosti je bilo to zborovanje in kako velik pomen je imelo za apostolsko delo Salezijanske družbe v Cerkvi.

Na tem generalnem kapitlju je bil na lastno prošnjo po preteku službenih let radi slabega zdravja razrešen svoje službe dosedanji vrhovni predstojnik g. Renato Zigiotti, na njegovo mesto pa izvoljen g. Alojz Riceri, ki je šesti za sv. Janezom Boskom. Prav tako so bili izvoljeni sodelavci vrhovnega predstojnika, njegovi pomočniki pri vodstvu Salezijanske družbe.

Papež Pavel VI. je v privatni avdienci sprejel udeležence generalnega kapitlja z

novim vrhovnim predstojnikom. Posvetil jim je daljši govor, ki ga bomo objavili prihodnjič. Po govoru pa se je dalj časa pogovarjal s salezijanci in se zanimal za njih delo zlasti v misijonih deželah, kjer je salezijansko misijonsko delo v velikem razmahu. Vsem je sv. oče na koncu naročil, naj ponese njegove pozdrave med narode, kjer delujejo, svojim sobratom, sodelavcem-dobrotnikom in prijateljem salezijanskega dela.

Delo Salezijanske družbe je posebno bogato božjega blagoslova v misijonih. Posamezni vzgojni zavodi imajo po več tisoč gojencev, ki se pripravljajo na življenje s šolo in dobro vzgojo. Poseben božji blagoslov in posebna pomoč Marije Pomočnice, ki jo vsi salezijanci častijo z otroško zapuno ljubeznijo, se čuti v poklicih. V Cerkvi so redovi in družbe, ki obstajajo že več stoletij in so številčno močnejši. Salezijanska družba pa je v teku sto let, odkar jo je ustanovil sv. Janez Bosko, vedno mlada, polna življenja in pripravljena na apostolat in vzgojo mladine za življenje. V mnogih državah vse mladine niti sprejeti ne morejo, in prav v tem je očitno božji blagoslov.

Čast oltarja v sveti Cerkvi sta dosegla ustanovitelj sv. Janez Bosko in njegov gojilec sv. Dominik Savio, ki je bil v Avstriji od avstrijskih škofov proglašen za zavetnika mladinskih organizacij. Na potu k proglašenju k blaženim pa je lepo število služabnikov božjih in tudi mučencev - sobratov Družbe.

Salezijanska družba ima sobrate, ki jim je Cerkev zaupala važna in težka odgovorna mesta, eden od sobratov je kardinal v državi Čile, dalje je 10 rezidencialnih nad-

Spominjamo se tudi teh dogodkov

Ko te dni praznujemo 20-letnico, odkar je propadel Hitlerjev „rajh“, odkar so se vrnili v domovino naši ljudje, ki so bili prisilno izseljeni s svoje zemlje, odkar so dobili svobodo naši ljudje v Dachau in drugih taboriščih, pa tudi, odkar je moralo oditi v svet na tisoče drugih naših rojakov, ki so se uprli komunizmu, je prav, če se spominimo še drugih obletnic, ki jih letos praznujemo.

Leta 1885, torej pred 80 leti, se je ustanovila med Slovenci Družba sv. Cirila in Metoda. Organizirala naj bi samopomoč našega naroda in boju s potujčevalci. Delo te organizacije je posegalo tudi na naše ozemlje in smo tej družbi koroški Slovenci marsikaj dolžni in hvaležni. „Svoji k svojim“, „Mal položi dar domu na oltar!“ sta bili gesli, ki sta klicali slovenskega človeka k samopomoči in radodarnosti za narodno-obrambne potrebe.

Spomladi leta 1890, torej pred 75 leti, so se zbrali v Celovcu naši predniki in ustanovili pod predsedstvom Gregorija Einspielerja „Katoliško politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“. Ta 75-letnica mora odmevati v srcu vseh naših zavednih ljudi. Tudi danes velja: Zagrabimo za delo za slovenske in katoliške ideale po naših vaseh! Od preprostega do študirane človeka vsi smo poklicani!

16. maja 1860, pred 105 leti, je skladatelj Davorin Jenko uglasbil pesem Simona Jenka „Naprej, zastava Slave!“ Ta pesem je kmalu postala slovenska narodna himna. Natisnil jo je prvič decembrski „Slovenski Glasnik“. Prvič pa so jo peli dne 29. oktobra 1860 na Dunaju. Bogve, če se bodo tega letos spomnili naši dunajski visokošolci.

4. maja 1910 je bil v Ljubljani ustanovni občni zbor „Slovenske straže“, katoliške narodno-obrambne organizacije. Za predsednika so tedaj izbrali profesorja Egona Jarca.

Leta 1905, torej pred 60 leti, se je ustanovila v Ljubljani „Slovenska dijaška zveza“, ki si je naredila nalogo pečati se s splošno kulturnimi in leposlovnimi vprašanji.

Leta 1910 so se zbrali tudi slovenski katoliški visokošolci, ki so študirali v Pragi in se združili v društvo „Dan“. Kjerkoli je skupina katoliških študentov, se mora organizirati. Človeku je v naravi, da raste, da se razvija. Zato je tudi povsem naravno: kjer je skupaj več ljudi, pride in mora priti do povezave, do organizacije. Tudi naše katoliško učiteljstvo bo moglo vršiti svoje poslanstvo le, ako se bo tudi organiziralo.

škofov in 32 škofov. Poleg tega so v misijonih deželah izročene Salezijanski družbi prefekture in vikariati, to so ozemlja, ki jih cerkveno vodi apostolski prefekt ali apostolski vikar kot v škofiji škof.

Papež Pij XI., ki je osebno poznal sv. Janeza Boska in je bil velik sodelavec Družbe, je ustanovil univerzo, ki je imela do sedaj svoj sedež v Turinu, v letošnjem polletju pa se bo preselila v Rim, v prostore novozgrajene univerze, na kateri bo tudi „Visoka papeška šola“ za klasične jezike, ki jo je ustanovil sedanji sv. oče.

V Avstriji si Salezijanska družba šteje v čast, da je velik sodelavec, dobrotnik in prijatelj salezijancev naš prevzvišeni nadpastir dr. Jožef Köstner, ki smo mu vsi salezijanski sobratje iz srca hvaležno vdani!

V naši krški škofiji sobratje salezijanci delujejo v Celovcu v treh vzgojnih zavodih: v Vincentinu, v Št. Rupertu in v Heimlingerju. V Celovcu imajo sobratje kot profesorji na srednjih šolah redni pouk; poleg tega imajo v Celovcu tri župnije: sv. Jožefa, sv. Martina in sv. Ruperta. V zadnjem desetletju so zgradili novo moderno cerkev sv. Jožefa. Na deželi pa delujejo sobratje v 6. župnijah. Vse priznanje pa zasluži v Sedmici sobrat g. Matko, kot je to poudaril častitljivi g. župnik Vauti, za veliko delo zgraditve nove moderne cerkve Marije Pomočnice, saj je z njemu lastno delavnostjo žrtvoval vse svoje moči, da imajo danes Selani najmodernejšo cerkev v škofiji in so nanjo tudi ponosni.

Vsem prijateljem Salezijanske družbe in nas sobratov, ki delujemo v naši škofiji tako na vzgojnem kot dušnopastirskem polju, iskren pozdrav. A. Cvetko

Novembra 1915, pred 50 leti, je slavil veliki slovenski „tribun“ dr. Janez Evangelist Krek, 50-letnico svojega rojstva. Letos praznujemo 100-letnico rojstva tega daljnovidnega slovenskega narodnega voditelja. Njegova aktivnost na zadružnem polju je segala tudi na Koroško. To je bil mož, poln naprednih socialnih idej. Ko je govoril na Dunaju v državnem parlamentu, je vsa Evropa prisluhnila. Ob koncu prve svetovne vojne je napisal v francoščini knjigo o našem narodu. S tem nas je predstavil na zapadu. Ta knjiga je že velika redkost in ima naslov „Dr. Ivan Krek, Les Slovènes“.

Vredno si je ogledati Minimundus

Nedavno so zopet odprli priljubljene in znane muzej na prostem, tako imenovani Minimundus (Svet v malem). Kot prvi sta stopili pri letošnji otvoritvi na prostor Minimundusa dvojčici Monika in Silvija Lacker iz Celovca. Pri vходу v muzej pa ju je čakalo izredno presenečenje. Vodstvo Minimundusa je tokrat poskrbelo, da je pr-

Te dni je izšla pesniška zbirka visokošolca Karla Smolleta. Naslov ji je „Ujeti krik“. Prav lično jo je opremil akad. slikar Valentin Oman, natisnila jo je tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

O vsebini in vrednosti Smolletovih pesmi bodo gotovo spregovorili kaj drugi v svojih ocenah. Knjižica je izšla v samozaložbi s pomočjo „Janežičevega sklada“. O tem skladu smo poročali pred več meseci in vsi, ki so se na poziv odzvali, se danes lahko vesele sadu svoje dobrotelnosti. Omogočili so našemu mlademu kulturnemu delavcu, da je prišel do lepe izdaje svojih pesmi.

Vse druge, ki se doslej niso odzvali, vabimo, da podpro to izdajo s tem, da knjižico kupijo; s tem bodo tudi pomagali, da se bo „Janežičev sklad“ v podporo mladim leposlovnih delavcev na Koroškem spet napolnil in bo lahko izšla še knjižica kakšnega drugega mladega Korošca. Knjižico prodaja Knjižarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu (30.— šil.)

Uprava „Janežičevega sklada“

Spominska proslava Rudolfa Kattniga

Ob priliki 70. obletnice rojstva znanega koroškega komponista Rudolfa Kattniga, je celovško Mestno gledališče počastilo njegov spomin s posebno svečano proslavo.

Na sporedu so bila slavna orkestrska dela, ki jih je izvajal orkester celovškega Mestnega gledališča pod taktirko Hanspetra Gmüra, medtem ko sta pela pesmi in duete (dvospeve) iz operet „Princ iz Tule“ in „Balkanske ljubezni“ sopranistka Gerdy Romvary in tenorist Werner Wruß kot gost.

V drugem delu proslave pa so uprizorili balet „Tarantella“ Rudolfa Kattniga, ki ga je pripravila koreografka (baletna mojstrica) Linda Hoffmann. Kot baletni solisti so nastopili Irmtraut Begusch kot gost, kakor tudi Laszlo Kereszturi in Dieter Göbller, plesala pa je plesna skupina baletne šole Trude Haslinger — Linda Hoffmann.

To spominsko proslavo Rudolfa Kattniga so zgoraj imenovani celovski umetniki ponovili v petek, 21. maja, v Beljaku in v nedeljo, dne 30. maja, v celovškem Mestnem gledališču.

Spominska proslava je lepo uspela.

vima obiskovalkama celovškega „Sveta v malem“ podarilo lepo torto.

Minimundus, ki pomeni za male in velike obiskovalce lepo doživetje, je letos še posebno bogat. Razen tega so uredili novo dovozno cesto in zgradili asfaltirani prostor za parkiranje motornih vozil. Na tem pro-

čemu obiskovalcu lepo knjigo iz njene velike založbe.

V Minimundusu vidi obiskovalec lahko tudi resnični posnetek „Graškega gradu“ s trnjavsko stolpno uro in pa „Liesi“. Gor in dol pelje celo majhna avtomatična žičnica, prav tako kot na „Graški grad“.

ZIH POLJE

(Srebrna poroka naše zveste organistinje)

V četrtek, dne 3. junija, sta obhajala 25-letnico svojega zakonskega življenja Franc in Barbara Ogris, pd. Adelnova.

Ob pol osmih zvečer je bila sv. maša, ki so jo darovali domači č. g. župnik Česen. Med sv. mašo so imeli č. g. župnik lep nagovor in so srebrnoporočencema želeli še veliko let zdravega in srečnega zakonskega življenja. Med sv. mašo so prepevali slovenski pevci iz Zihpolj in Celovca.

Po cerkveni slovesnosti so nas gospod župnik povabili v župnišče in pogostili z dobro večerjo. Tam je pozdravila slavljenca z lepo deklamacijo Hribernikova Marinka in jima podarila krasen šopek 25 rdečih nageljnov, ki sta jih potem darovala za okrasitev Marijinega oltarja v cerkvi.

Za razvedrilo in smeh so poskrbeli gostje sami in ugotovili, da je ne samo v cerkvi, ampak tudi v župnišču dobra akustika. Bili smo res dobre volje in se nasmejali kot že dolgo ne. Pozno v večer smo se potem vračali na svoje domove.

Jubilantoma pa želimo še mnogo let srečnega skupnega življenja in naj še dolgo prepevata Bogu in Materi božji v čast v prelepi božjepotni cerkvi.

SELE

Skoro pol leta že ni bilo pri nas poroke. Zato se je na binkoštni ponedeljek vse razveselilo in razgibalo, ko sta v spremstvu okoli 150 gostov prišla v cerkev Maks Oraže, šofer, pd. Hajnzičev in njegova izvoljenka Mira Olip, pd. Vrtnikova. Po evangeliju poročne maše jima je domači č. g. župnik Alojzij Vauti položil na srce dobrohotne nauke, kako naj v avtu zakonskega stanu vozita, da bo vožnja srečna, nato ju je poročil ob asistenci g. kaplana Matka. Pevci so peli, fotografirali pa so snemali poroko, da se je kar bliskalo.

Zenitovanje je bilo v Mažejevi gostilni, kjer svatje niso trpeli gladi in žeje, godci iz Tržiča pa so skrbeli, da niso zaspali. Koj naslednji dan sta se novoporočenca odpeljala na jug k morju, na Rab, kjer v svežem zraku in pod toplejšim soncem, — če ga je kaj več kot pri nas — kujeta načrte za skupno življenjsko pot.

Oba sta bila marljiva člana prosvetnega društva in sta mnogokrat nastopila kot igralca na društvenem odru. Naj se tudi kot mož in žena na odru življenja dobro izkažeta. Želimo jima prav mnogo srečel!

(Smrtna kosa)

Kot deseti letos je bil iz naše srede odpoklican Jernej Male, preužitkar, pd. Spod. Malej na Srednjem Kotu. Vse življenje trden kot mecesen bi bil v dveh mesecih dopolnil 88 let, a je zadnje čase hitro pešal in ga je naduha spravila v grob. Naj počiva v miru.

(Medved)

Poročali smo že okoli velike noči, da je lovec Juri Leitgeb na Rutah ustrelil velikega medveda. Sele pa morajo biti za medvede posebno ugoden kraj, ker se je spet priklatil k nam drug medved. Že je raztrgal več ovac, Užnikovi otroci so ga od daleč videli, kako je zasledoval bežeče ovce. Naj bi tudi temu kosmatincu kak spreten lovec upihnil življenje z dobro merjenim strelom.

ST. VID V PODJUNI

(Razne zanimivosti)

V nedeljo, 30. majnika, je bil v St. Danijelu pogreb Angele Čarf, rojene Starmuš, stare Volavčnice v Grabalji vasi. Farni moški in mešani pevski zbor sta se poslovila od rajne na domu, v cerkvi in ob grobu.

Rajni želimo večni mir, žalujočim sorodnikom pa velja naše toplo sožalje.

Na binkošti je bilo pri fari prvo sv. obhajilo. Prvoobhajancev je bilo 28. Zaradi te slovesnosti in velikega praznika je bila udeležba pri službi božji tako velika, da je bila v cerkvi večja gneča kakor sicer na Veliko noč. Gospod župnik je pri tej priliki izrekel svojo prošnjo, da bi Sv. Duh razsvetlil vse odgovorne in pristojne, da bi spoznali, da je naši fari treba nove in dovolj prostorne cerkve. Te besede je govoril gotovo vsem faranom iz srca. Upajmo, da se bo kmalu pričel uresničevati stoletni sen naših gorečih dušnih pastirjev in svetniškega škofa Slomška.

Starejši rod je morda še slišal o tem, da je župnik Tomaž Urank, Urankov na Proboju, že pred kakšnimi 150 leti hotel premestiti farni sedež v St. Primož in na lastne stroške prenoviti Hoblovo poslopje za župnišče.

Pri nas na Koroškem

Gospod Anton Cvetko 50-letnik

Dne 22. junija bo v Medgorjah obhajal zlati jubilej življenja gospod Anton Cvetko.

Ob znanem Cerkniskem jezeru v fari Cerknici ga je preprosta kmečka mati 22. junija vojnega leta 1915, položila v zibko. Njegova mati je hodila nad eno uro daleč v farno cerkev, kjer je najrajši klečala pred Marijinim oltarjem, da bi tako vtisnila v srca svojim otrokom globoko vernost in pobožnost.

Bila so tedaj težka leta za kmečki stan

in v malokateri kmečki hiši so mogli sinovi študirati. Tako tudi naš slavljenec ni mogel priti pravočasno do študija. Ko mu je bilo 15 let je vstopil v salezijanski red, kjer se mu je šele izpolnila želja, da je lahko pričel s svojim študijem, vmes pa je opravil vojaščino. Potem je prišla druga svetovna vojna in preganjanje iz kraja v kraj. Zato ni čudno, da je naš jubilar dosegel s 35 leti svoj vzvišeni cilj mašnika, in sicer 4. decembra 1949. V Dolini pri Tr-

stu je zapel svojo prvo sv. daritev, nato pa ga je pot pripeljala k nam na Koroško.

Januarja 1954 je prevzel fari Medgorje in Podgrad, vmes pa še misijone in stanovske dneve po naših farah, saj je ni skoraj fare, kjer ne bi s svojimi preprostimi ljudskimi govori dvigal duše iz mlačnosti k božjemu življenju.

Verniki iz župnij Medgorje in Podgrad voščimo našemu skrbnemu in gorečemu dušnemu pastirju k zlatemu jubileju življenja ves božji blagoslov. Pevski zbori, cerkvena sveta obeh župnij, vsa mladina s starši pa kličejo na mnoga, mnoga leta!

Posebno se zahvaljuje našemu častitemu slavljenecu še faran Blaži Janšič za neumorno delo v naši župniji, saj smo dobili v tem času njegovega pastirovanja pri nas: tri bronaste zvonove, cerkev smo olepšali zunaj in znotraj, uredili smo pokopališče, popravili smo vse križe v fari in zgradili dva nova križa. Gospod Anton Cvetko so poskrbeli, da smo dobili tudi nove mašne plašče, novo nebo, prte in drugo. Njih zasluga je tudi bila, da so vprav gospod Cvetko pripeljali v naročje Cerkve izgubljene zakonce.

Našemu voščilu pa se pridružuje tudi radiški č. g. župnik Jank in njegovi farani, kakor tudi naši rojaki Korošci iz vseh treh dolin: Podjune, Roža in Zilje, kjer so naš gospod Anton Cvetko skozi leta, kar so med nami pomagali z misijoni, obnovami in in duhovnimi vajami.

Naj Vam bo, gospod jubilar, Vaš praznik srečanja z Abrahamom v tolažbo in veselje, da ste med nami, ki Vas spoštujemo, z Vami sodelujemo in Vam ostajamo vsi srčno hvaležni.

Vaše dejanje in nehanje ter bitje in žitje med nami je ne samo nam, ampak vsem v sosesčini v spodbudo, zadoščanje in čast.

Na koncu pa Vam kličemo s hvaležnim srcem verniki iz Medgorij in Podgrada, da bi še mnoga leta delovali med nami v popolnem zdravju in duhovni moči v vinogradu Gospodovem.

Naša mladina na evropskem festivalu v Stuttgartu

Tega velikega mednarodnega srečanja katoliške podeželske mladine se je udeležilo poleg nemške mladine tudi 40 naših slovenskih fantov in deklet iz vseh treh dolin. V noči od 26. na 27. maj je pobiral Sienčnikov avtobus od Pliberka do Beljaka naše fante in dekleta. Z nami je šlo tudi pet naših duhovnikov med njimi tudi mil. g. kanonik Aleš Zechner, ki so si kljub svojemu obilnemu delu vzeli čas, da so nas spremili na tej daljni poti.

S pesmijo in molitvijo se je začela naša pot v Nemčijo v upanju, da bomo našli tam lepše vreme, kot je bilo pri nas ob na-

ko je zunaj kar deževalo, tako smo kmalu dospeli do avstrijsko-nemške meje, kjer so bile obmejne formalnosti kmalu opravljene. Vozili smo se po krasni avtomobilski cesti in najprej obiskali znano nemško božjo pot Altötting. Ker nam je bil čas kratko odmerjen, smo si po kratki molitvi ogledali to staro Marijino svetišče. Dalje je šla naša pot mimo Münchena v Dachau, v svetovno znano koncentracijsko taborišče, kjer so trpeli in umirali za časa „tisočletnega rajha“ tudi mnogi koroški Slovenci. Tu smo prvič videli enega izmed tistih strašnih krajev trpljenja in smrti. Tu smo se tudi prvič

Ta skupina —
iz južne Koroške —
je zastopala
„slovanski svet“
v Stuttgartu

šem odhodu. V zgodnjih urah smo prispeli na zadnjo koroško postajo Malnitz, kjer je nas in naš avtobus potegnil vlak skozi predo Visokih Tur. Na salzburski strani smo se zopet podali na avtomobilsko cesto. Med potjo nam je naš voznik mladi Štefaj Sienčnik razlagal kraje in lepote te dežele. Pesem in veselo razpoloženje nas je bodrilo,

pozdravili z nemško mladino Koroške. Imeli smo skupno sv. mašo, pri kateri smo vsi prisostvovali. Sv. mašo so darovali mil. g. kanonik Zechner. Pretresljiva je bila na tem zgodovinskem kraju mučeništva naša molitev in naša pesem.

Iz Dachaua je šla pot proti našemu cilju — Stuttgartu. Proti večeru smo kljub dežju,

Koroška dijaška zveza objavlja

Koroška dijaška zveza bo priredila 10. in 11. julija dvodnevno srečanje mladine avstrijskih manjšin: Čehov, Madžarov, Hrvatov in Slovencev. Svojo prireditev namerava mladina združiti s proslavo 20. obletnice obstoja 2. republike ter 10-letnice podpisa avstrijske državne pogodbe.

V soboto, 10. julija, bo v St. Janžu na Rutah kresovanje ob 20. uri zvečer. V nedeljo, 11. julija, pa bo ob 14. uri popoldne v veliki dvorani celovškega konservatorija (Konzerthaus) slavnostna akademija.

Sodelujejo manjšinske mladinske skupine. Na to slavnostno prireditev že sedaj opozarjamo in vabimo!

KOROŠKA DIJAŠKA ZVEZA

OBJAVA

Na Državni gimnaziji za Slovence so letos sprejemni izpiti za 1. razred 10. julija 1965 (1. dan velikih počitnic). Začetek ob 8. uri.

Prijave na naslov: Direktion des Bundesgymnasiums für Slowenen in Klagenfurt, Lerchenfeldgasse 22, ali pa ustno v pisarni.

Potrebni dokumenti: rojstni list, dokaz avstrijskega državljanstva in šolsko spričevalo, ki ga bo dobil učenec 9. julija 1965 na dosedanji šoli.

Popis učenca (Schülerbeschreibung) naj pošlje šola direktno ravnateljstvu gimnazije.

Glede sprejema v višje razrede se morajo starši osebno oglasiti v šolski pisarni.

Ravnateljstvo

KAZAZE IN OKOLICA

(Razne novice)

V sredo dne, 19. majnika, smo se v lepem številu udeležili pogreba Marije Pauličeve iz Metlove. Umrla je v Dobri vasi pri svoji hčeri, in je bila pokopana na pokopališču na Gori. Rajno je predlanskim zadet na cesti avto, ki jo je pri tem težko poškodoval, tako da od tistega časa ni bila več zdrava.

Njena zakonska pot je bila s trnjem posuta, a kljub temu je bila zmerom dobre volje. Zaupala je v Boga in sedaj jo je poklical k sebi.

Naj v miru počiva.

Minil je letošnji mrzli mesec maj. In s tem smo tudi zaključili lepo majniško pobožnost. Obhajali smo jo na štirih krajih v fari. Lepa hvala častitemu g. Cergoju, ki so nas tudi večkrat obiskali in smo jih bili povsod veseli.

Tako upamo, da smo si izprosili za prihodnje mesece toplih, sončnih žarkov in božjega blagoslova.

Odkar nas je zapustila zima, smo se zopet pridno oprijeli dela. Začeli so graditi kar tri nove hiše. Zanimivo je, da so ti trije graditelji vsi iz iste hiše.

Prag samskega stanu v zakonski stan je prestopil Valentin Ropic. Šel je po nevesto v daljno suško faro, in sicer po Ano Čuješ. Na binkoštno nedeljo sta prejela zakrament svetega zakona pri Božjem grobu. V novem zakonskem stanu jima želimo veliko sreče in mnogo lepih sončnih dni.

a vendar dobre volje, dospeli na naš cilj. Pred mestom smo zagledali ogromno šotorov, ki naj bi nam služili za bivališče v teh dneh. Tu smo lahko občudovali nemško organizacijo. Vse je bilo pripravljeno, samo vreme ni bilo naklonjeno. Dobili smo tudi talko listke (bone) za hrano za vse tri dni. Trudni od vožnje smo odšli takoj v svoje šotore. Pozno v noč so prihajale razne skupine iz vseh delov zapadne Evrope. Zaradi slabega vremena smo malo počivali in v šotorih mas je pošteno zeblo. Ko so legale zadnje skupine k počitku, so prvi že vstajali.

Za drugi dan ob deseti uri napovedana otvoritev, je šla po vodi, ker je neusmiljeno deževalo. Popoldne se je vreme toliko pomirilo, da se je mogla opraviti slovesna otvoritev v velikanskem stadionu.

Neizbrisni nam bodo ostali trenutki zapisani v dušah, ko je ob tej slovesni uri nad 25.000 mladeničev in mladenk kljub jezikovnim razlikam čutilo, da so enega duha. Taka mladina bo zares nekoč ustvarila novo Evropo v miru in ljubezni.

V petek zvečer je imel kardinal Döpfner slovesno sv. mašo z nagovorom v latinskem jeziku. (Dalje prihodnjič)

Moderna prodajalna „Mohorjeva“ — odprta

Dne 15. junija je bila prvič odprta v navadnem trgovskem prodajnem času nova prodajalna, ki jo je naša Družba sv. Mohorja v Celovcu pripravila za svoj trgovski oddelek. Odslej je ta lepa prodajalna odprta vsemu občinstvu vedno v času, ko so odprte druge tovrstne prodajalne.

Nova prodajalna je ena najmodernejših trgovskih lokalov v Celovcu. Na 10.-Oktober-Sträße 27, v Mohorjevi hiši, kjer so bila poprej le vrata in okno v slogu ostale hiše, je sedaj svetel mogočen vhod, pročelje novega lokala. Ze s ceste opaziš, da ima trgovski lokal dva dela, spodnjega in zgornjega, na desni strani pa še posebno izložbeno okno. Nad vhodom, v vrhnjem prostoru je lepa slika sv. Mohorja, narisana na steklo.

Gotovo si boste ob svojem obisku Celovca ogledali ta novi lokal, ki smo ga že dolgo potrebovali. V novi trgovini boste lahko kupili knjige, papir, pisarniške in šolske po-

trebščine, lepe spominčke, pa tudi razne nabožne predmete, križe, kipe in še kaj drugega podobnega. Notranjščino je večinoma izdelala domača tvrdka Mlečnik iz Kožen-tavre pri Borovljah, po okusno pripravljene-m načrtu.

Nova prodajalna je odprta vsem ljudem brez izjeme. V njej se bodo posebno radi ustavili vsi prijatelji Mohorjeve in vsi, ki čutijo z njo, jo bodo radi podprli. Podpreš jo tako, da v njej kupuješ, naročaš, vanjo vodiš svoje znance in jim priporočaš, da si v njej ogledajo, kar si želijo nabaviti. Ker je danes toliko reči, morda vsega ne boš brž v njej dobil, kajti začetki so povsod težki. Boš pa postrežen po domače in tudi veš, da kar se v tej trgovini prigrisodari, koristi našemu narodu na sploh. V novi lokal je bilo vložena veliko denarja. Čim več bo torej prometa v tej prodajalni, prej bo ta denar lahko vrnjen. Naj velja tudi to geslo: Svoji k svojim! Podprimo domače podjetje, da bo vzdržalo in se lepo razvilo.

Pri nas na Koroškem

PLIBERK IN OKOLICA

V Pliberku smo v maju doživeli dve slovesnosti. Prva slovesnost se je odigrala v podelitvi svete birme. Imeli smo priliko in veselje pozdraviti prevzvišenega gospoda škofa najprej na naših podružnicah, kjer je bila vizitacija v cerkvah in v šolah in to v ponedeljek, 10. maja. V soboto pred birmo pa je prišlega nadpastirja pozdravilo v Pliberku zbrano ljudstvo.

V nedeljo, 16. maja, se je nato pred župniščem zbrala nepregledna množica velikih in malih vernikov, pobožnih in onih, radovednih, da pozdravijo nadpastirja, sprejmejo njegov blagoslov in vidijo botre pa njihove lepe birmance. Saj jih je bilo res lepo število z vseh koncev in krajev naše Podjune in drugod.

Združeni cerkveni zbor je za to lepo slovesnost odprl vse registre. Saj je z g. škofom vred klical Svetega Duha v lepe otroške duše. Upajmo, da so se ti mali bojevniki zavedali velikega trenutka, ko jih je zakrament svete birme prišel k vojščakom Kristusovim. In upamo še, da se bodo botri zavedali svoje dolžnosti, ki so jo prevzeli, da bodo te mlade ljudi znali in hoteli s svojim lepim zgledom in dobro besedo voditi po poti v boju za božje kraljestvo.

Naši otroci s podružnic pa so to pot imeli lepo priliko, da so se pred vzvišenim g. škofom postavili z pozdravnimi deklamacijami v domači besedi — saj do sedaj so imeli tako malo prilike za to.

Popoldne iste nedelje je prevzvišeni nadpastir blagoslovil našo novo farno dvorano. O tej slovesnosti žal ne moremo nič točnega poročati. Pri vseh delih slovesnosti v soboto in nedeljo so namreč manjkali naši občinski možje. Ne vemo, iz katerih razlogov niso imeli dostopa, da niso prišli do pozdrava v domačem jeziku. Opravila sta vse to, kar pritiče našim verno-zavednim možem — gospod župan in gospod grof — po svoji vesti — — —

Ljudje pa so rekli, da to nekam klavrno zveni, za birmo prav nič slovesno, še manj pametno — — —

Druga slovesnost pa je za nas bila 27. maja — na križevu, in sicer slovesnost prvega sv. obhajila naših podeželskih otrok. Tej slovesnosti se je popoldne priključila materinska proslava.

Ob sedmih zjutraj so se zbrali junaki in ljubke nevestice pred župniščem, ob hudem nalivu, da so šli s procesijo v cerkev k svojemu božjemu Prijatelju. Čeprav z velikim naporom, so strumno korakali v lepem redu — 18 fantkov, 12 deklic s svečami, venčki in pušeljci pred božji oltar. Po cerkvenih obredih so našim malčkom postregla dekleta farne mladine z dobrim zajtrkom. Nato so njih mamice vzele pod svoje dežnike ali pod streho v avto.

Popoldne, ob 3. uri, so se matere z otroki in še mnogi naši prijatelji zbrali v novi dvorani k materinski proslavi. Kljub hudemu nalivu se je prireditve udeležilo mnogo ljudi, da so zasedli vse sežede in so se nekateri morali zadovoljiti s stojšči.

Dobro smo se počutili v lepi, svetli dvorani. Kar čudili smo se, da je kaj tako lepega moglo zrasti v nič lahkih razmerah in v tako kratkem času. Tu moramo najprej izreči vso pohvalo in lepo zahvalo našemu požrtvovalnemu, podjetnemu g. županu, kajti predvsem je njihova zasluga, da nam je dvorana zgrajena in dana na razpolago

našim versko-kulturnim prireditvam. Potem še zahvala onim maloštevilnim, ki so kakorkoli pomagali pri delu za novi farni dom.

Sedaj pa nekaj besed k prireditvi sami. Preden se je zastor razmaknil, so č. g. župnik z lepimi besedami pozdravili naše mamice. Nato se je v polni razsvetljavi pokazal oder z Marijino kapelico in nekako dvajset veselih otroških oči je zasijalo k nam v dvorano.

Proslavo je otvorila deklica z deklamacijo:

„Materam pozdrav in poljub.“ Nato je otroški zbor zapel nekaj mladinskih pesmi; prirejene so bile za materinski dan. Tudi prizori: „Znamenje v polju“ (posvečen Materi Mariji), dalje „Deklica in ptičke“, „Sončni pogovor“, „Mati zakličče“, „Na zeleni travci“, „Hude sanje“, „Oh, ti otroci“, rajanje in deklamacije so izzvenele majniški Kraljici, našim materam in prvoobhajancem.

Prelepe so bile slike v teh pisanih prizorih. Nastop otrok je bil jednat, izgovorjava tekoča. Tudi pesmice ob spremljavi kitare so nas navdušile in ganile. Mamice so bile kar ponosne na svoje male. Čudili smo se po pravici, da so ti otroci, ki se jim nudi le v pičli meri pouk v slovenščini — oziroma nekaterim nič — napravili z nastopom v besedi, melodiji in kretnji tako lep vtis. So peč le otroci slovenje matere.

Mladim izgralkam in igralcem iskreno čestitamo, posebej še onim v prizoru „Oh, ti otroci“ — prirediteljem pa izrekamo starši in prijatelji naše mladine lepo zahvalo — Bog plačaj! Upamo pa, da se kmalu zopet pokažejo na odru farne dvorane in z veseljem kličejo na svidenje.

Tihi opazovalec

CELOVEC

(Gostovanje „Španskega nacionalnega cirkusa“)

Pri nas je gostoval pred kratkim „Španski nacionalni cirkus“. Kdor si je ogledal predstavo tega slavnega cirkusa, je moral biti navdušen nad zmogljivostmi vsakega posameznega umetnika tega cirkusa. Zato ni čudno, da je bil Španski nacionalni cirkus za svoje storitve odlikovan od „La Federation du Cirque“ (izg. la federation du sirk = cirkuska zveza) s cirkuskim „Oskarjem“.

Ta cirkus je namreč posrečeno sožitje, spojitve med nemškim cirkusom „Williams-Althof“ in „Španskim nacionalnim cirkusom“. Prav zaradi tega je ustvaril čisto nov milje (okolje) in ozračje v cirkuski maneži. In čeravno sodelujejo kot umetniki tudi Nemci in Avstrijci, v glavnem prevladujejo Španci v cirkuski areni. Že živahna glasba, ki je spremljala posamezne točke, je ustvarila pravo špansko vzdušje. Otvoritvena parada nas spominja na razkošne ameriške vefilme in señorita (izg. senjorita = gospodična) Laura Gonzales je pozdravila občinstvo s pristno špansko grandeco (dostojanstvenostjo).

In potem se je odvijal spored, točka za točko in vsaka od njih je bila na višku svoje zmogljivosti. Najprej se je predstavilo osem akrobatov iz španskega Maroka, ki so pokazali nedosegljivo parterno gimnastiko, kot na primer eden izmed teh je nesel sedem drugih na sebi nakopičenih po maneži.

Elena Ben Salem je s svojimi odlično

dresiranimi papigami pokazala marsikaj lepega, tako na primer kako plešejo papige valček, streljajo z ladijskimi topiči, na vrvi vozijo kolo in na drogu telovadijo.

Štirje Belliosi so pokazali na treh drogovich njih vratolomne vaje, ki so jih znali zabeliti z zdravim humorjem, v kolikor je bilo pri tem vobče govora o šali, kajti pri taki telovadbi, čeprav se smeješ, se ti porajajo občutki, zdaj pa zdaj se bo nekdo od njih ponesrečil.

Potem so pokazali Janette Gebel-Williams mojstrsko dresuro 24 konj lipincev.

Samo za močne živce

Med posameznimi živalskimi točkami pa mora gledalec zmerom znova občudovati človeško voljo, ki je zmogla z brezmejno potrpežljivostjo in hrabrostjo tako izredne storitve posameznih cirkuskih akrobatov in umetnikov. Tako smo videli prvokrat največjo senzacijo bratov Tonitos na dveh žičnih vrveh. Ta dva akrobata, kralja ravnotežja, sta izvajala skupno saltomortale (smrtni skok) naprej in nazaj na žični vrvi. V največjem cirkusu sveta „Ringlingu“ sta bila prav ta dva akrobata na vrvi največja privlačnost.

Pet Fredianjev pa je zabavalo občinstvo z dobro izbranimi šalami, povezane s prav dobro akrobatiko. Tudi španski glavni kuhar Kioto je s svojimi enajstimi krožniki izvedel točko, ki je bila vredna vse pozornosti in vsestranskega odobravanja.

Višek prvega dela sporeda pa je bila brez dvoma točka umetnice-akrobatke na trapecu, ki jo je izvajala Španka señorita Mara. Cirkuski spored jo je nazval za najboljšo svetovno akrobatko na trapecu. Ta trditev pa zares ni bila izmišljena, ker ona zasluži ta pridevek, kajti vsi oni gledalci, katerih živci niso bili posebno trdni, so le plaho gledali pod cirkusko kupolo. Señorita Mara je izvajala namreč svojo točko na trapecu brez razpete mreže in varstvenega pasu. Posebno razburljivo pa je bilo, ko je visela s tilnikom ali golo peto na gugajočem se trapecu. Njen nastop v začetku je bil sicer podoben prihodu Cleopatre v Rim, vendar je bilo to razkošje čisto na mestu, če pomislimo na njeno vratolomno točko.

Drzne točke z divjimi zvermi

V drugem delu cirkuskega večernega sporeda smo videli zares predrzne dresurne dejavnosti z divjimi zvermi. Günther Ge-

bel-Williams je za svojo točko potreboval več let, da je tigra in dva slona sprijateljil. Tigra je zaprl, ko je bil ta še prav mlad, k dvema slonoma in dreser je spal leta v tigravi kletki. Ko se je tiger navadil na oba slona, je dreser Gebel-Williams s temi tremi divjimi zvermi izvedel dresurno dejanje, katerega višek je v tem, da stoji tiger „Bengal“ na enem slonu, dreser pa sedi na tigru in vsi trije potem jašejo v maneži, seveda v okrogli kletki.

Občudovanja vredna je druga točka z dresiranimi levi, ki jo je izvajal mojster dreser Bablo Noel. Ta edinstveni dreser ima svoje leve trdno v svojih rokah. Človeku pa zastane sapa, ko vidi, kako je dreser Pablo Noel vtaknil svojo glavo v levje žrelo, ne da bi pri tem uporabil roki. To je dejanje, ki ga do sedaj še ni dosegel noben dreser divjih zveri. Strokovnjaki na tem področju so imeli tako dresuro za nekaj nemogočega. Junak Pablo Noel živi nevarno življenje. Njegove številne brazgotine na glavi in rokah so dejstva za to.

Günther Gebel Williams je pokazal s svojimi 11 sloni zopet nekaj novega. Slon je sprožil metalno desko in v tem trenutku je zletel svak nemškega cirkuskega podjetnika Williamsa skozi zrak s saltom naprej in drugič s saltom nazaj naravnost na slonov hrbet. V cirkuskem strokovnem svetu pomeni ta točka kot nekaj edinstvenega.

Dalje smo videli visoko pod cirkusko kupolo telovaditi štiri mlade akrobatinje; orientalski sprevod pa je bil prava paša za oči, medtem ko so trije španski klovnovi (šaljivci) zabavali s svojimi posrečenimi šalami občinstvo; trije zlati Carlesi pa so predstavljali olimpijske figure. Njih izvajanja je bilo užitek gledati.

Dva Morways spadata v sam vrh parterne akrobatike. Šest let je moral ta cirkus čakati, preden je mogel z njima podpisati pogodbo in jih vključiti v svoj program (spored), ki predstavlja pravo senzacijo.

Nazadnje naj še omenim španski balet Pastora y Pedro, ki je s svojim narodnim plesom pričaral pred gledalca kos pristne Španije.

Občinstvo, ki je vsako točko nagrajevalo z navdušenim odobravanjem, se je po predstavi razhajalo z vidnim zadovoljstvom v zavesti, da je videlo zopet enkrat košček pristnega cirkuskega sveta.

Srečanje katoliške mladine v Selah

(Nadaljevanje s 1. stram)

gartske mladinske prireditve. Z velikim ruskim modroslovcem Vladimirjem Solovjevom ponavljamo: Tudi slovenska mladina nosi svoj naziv „slovenski“ po večem slovu, po večni Besedi, po Kristusu. Zato je tudi naša beseda beseda za svobodno in vesoljno božje kraljestvo, za resnično vzajemnost vseh narodov in razredov, je v socialnem življenju oživotvorjeno krščanstvo. Naša beseda je beseda svobode za vse zatirane in slabotne. Naša beseda je socialna pravica in dobri krščanski mir. Po tej naši slovenski besedi hočemo postaviti vrata božjega kraljestva v Evropi.

Prav posrečena je zamisel, da na mladinskem dnevu skupno zapoje. Dobili smo tiskano besedilo, vesela pesem je zadonela,

Foltej pa je začel. Šentjakska dekleta so nato pokazala vajo z žogami. Enotni gibi ob godbi so bili prav dobro naučeni.

Za dobro voljo so Šentjaksobčani uprizorili zgodbo o sodniku, ki je moral soditi poželjivega kozla. Ubogi kozliček, koliko strahu je užil, predno je spet prišel do svobode. Salomonski razsodbi sodnika in vsem zapletljajem pa smo se od srca nasmejali.

Talno telovadbo so pokazali šentjanski fantje. Pripravili so tudi simbolično vajo Zgodnja danica. Po godbi, skupnem petju in nastopu pevskega zbora z dirigentom č. g. Cergojem smo zaključili mladinski dan s himno Povsod Boga.

Blagoslov z Najsvetejšim v cerkvi je bil krona prelepemu dnevu. Bog daj, da ne bi nikoli izzvenel v sroih naše mladine.

Zanimanje Avstrije za Balkan

Romunija postaja za avstrijsko gospodarstvo vedno bolj zanimiv trg. Ta vtis so prinesli s seboj člani avstrijskega odposlanstva s svojega obiska v Romuniji. Romunija se zanima zlasti za investicijsko blago, kar bodo gotovo upoštevali pri trgovinskih pogajanjih, ki so se začela 8. junija. V Bukarešti so tudi poudarili, da narašča povpraševanje po potrošnem blagu; za ojačenje trgovine med Avstrijo in Romunijo bodo pa seveda odločilni plačilni in posojilni pogoji, ki jih bo postavila Avstrija.

Za trgovinski promet med Avstrijo in Bolgarijo so letos kontingente blaga povečali za okoli 40 odst., tako da računajo z izmenjavo blaga v vrednosti 40 milijonov dolarjev. Povečali so avstrijske uvozne kontingente zlasti za agrarne pridelke, rude, kovine in koncentrate, medtem ko bo Bolgarija nabavila več avstrijskih strojev, papirja, tekstilij in metalurških proizvodov. Načeti so bili razgovori o možnostih za pospeševanje izvoza z dolgoročnimi krediti in ukrepi za pospeševanje znanstveno-tehničnega sodelovanja med avstrijskimi podjetji in bolgarskimi organizacijami zunanje trgovine.

Bog vsemogočni je danes odpoklical svojo zvesto služabnico

Marijo Ulbing

dolgoletno gospodinjno,

prevideno s svetimi zakramenti za umirajoče, k sebi v večno domovino.

Pogreb blage pokojne je bil v nedeljo, dne 13. junija 1965, ob 14. uri v Skočidolu.

Blago pokojnico priporočamo v pobožen spomin in molitev.

Skočidol, dne 11. junija 1965.

V globoki žalosti:

Ulbing Tomaž, Elizabeta Ulbing,
župnik, brat sestra
z vsemi sorodniki.

Ko si izbiram poklic . . .

Bliža se konec šole in mnogi bodo zapu-
stili šolske klopi. Med temi so štirinajst-
letni, šestnajstletni in tudi dvajsetletni,
kakršno šolo pač kdo obiskuje. Tedaj pa
postane vprašanje: kam pa sedaj, nadvse
pereče.

Spominjam se, ko sem nekega junijskega
popoldne opravil zrelostni izpit (matu-
ro), sem še nekoliko posedel v dvorani, pa
mi je kot prva prišla misel: sedaj sem pa
zopet na začetku in odločiti se bo treba,
kam sedaj! Ta občutek nejasne poti v bo-
dočnost mi je kar nekako motil zadovolj-
stvo ob dobro prestani maturitetni preiz-
kušnji.

Ko si mlad človek utira pot v bodoč-
nost, ga ob tem pogosto obdajajo mešana
čustva, med katerimi prevladuje nekaj
strah in negotovost, če morda le ni pravo
pot izbral. Zato se kar radi tudi v tem
oslanjajo na druge in jih sprašujejo, ali naj
store tako ali tako. Sprašujejo ali naj na-
daljujejo študij, ali pa naj gredo kar v služ-
bo. Zopet drugi se ne morejo kar sami od-
ločiti za to ali ono rokodelstvo, ali za tr-
govino ali pa naj gredo kar v tovarno ali
za pomožnega delavca.

Vzrokov za to poklicno neodločnost ali
bojazen pred izbiro poklica je več in so
izraz sodobnega načina življenja.

Nekoč je bil poklic že dan z rojstvom
in z družbo, v kateri je bil človek rojen,
nekako naprej določen. Kmet je ostal kmet,
delavski otrok je šel za očetom na isto
delo, sin obrtnika pa se je posvetil obrti
svojih prednikov, kjer je bilo že vse utr-
jeno, pripravljeno in ustaljeno.

Današnja mladina pa ima neprimerno več
možnosti pri izbiri poklica. Skoraj vedno
je tako, da sin izbere poklic, ki dotodaj ni
bil še zastopan v družini. Niti pri kmečki
mladini danes ni več tiste stalnosti kakor
je bila nekoč. Za kmečkega sina danes ni-
kakor ni več samo po sebi umevno, da bo
tudi on kmetoval, ker je pač njegov oče
kmetovalec. Saj že kar naprej določijo, da
bi vsaj en otrok ostal na domu, drugi
pa si poiščejo „lažji kruh“. Mnogokrat pri-
de prav zaradi tega do pravih družinskih
tragedij, ko na velikem posestvu garata
„stara dva“ in nimata kljub temu, da sta
zredila več otrok, komu izročiti svojega
kmečkega doma.

Podobno je z dekleti, ko si izbirajo po-
klic, saj skoro ni več deklet na vasi, ko v
prejšnjih časih skoraj nobeno dekletu ni ime-
lo druge izbire, kakor čakati doma na že-
nina, da jo otme osamljenosti. Le malo je
bilo takih, katere je gospodarska potreba
prisilila, da so šle po svetu ali v mesto
iskat zaposlitev kot služkinje. Danes pa
je tudi za deklet toliko možnosti; saj je
ženska prodrla v vse poklice.

A ravno zaradi večjih možnosti v izbi-
ri so danes pogosto v zagati starši in otroci:
kakšen poklic si naj izberem. Morda bo
prav od prave odločitve zavisna vsa
sreča ali nesreča bodočnosti. Gotovo upra-
vičena bojazen.

Vendar pa se ljudje v splošnem preveč
plašijo pred tem vprašanjem. Res je sicer,
da utegne človeku vse življenje škoditi, če

ZA MLADINO IN PROSVETO

Tudi v Celovcu univerza?

Brez dvoma je univerza vsaki deželi v
ponos, saj je to najvišja kulturna ustanova,
kjer se gradijo osnove in določajo smeri
kulturnega življenja. Naše avstrijske uni-
verze spadajo med najstarejše v Evropi in
so v veliki meri doprinele h kulturnemu
oblikovanju Evrope v zadnjih stoletjih. Du-
naj, Solnograd, Inomost in Gradec so kul-
turna žarišča ne le za Avstrijo, temveč po-
staja njihov kulturni delokrog že kar med-
kontinentalen (afro-azijski študentje na
naših univerzah).

Vedno bolj priznavajo, da ima Koroška
posebnosti tudi v kulturnem življenju. Kar
nekako zapostavljeni se zato počutimo Ko-
rošci, ker nimamo lastne kulturne institu-
cije na najvišji ravni. Misel, da bi na Koro-
škem ustanovili posebno visoko šolo, nika-
kor ni nova, čeprav je prav zadnje čase
dobila že mnogo zagovornikov. Celó pro-
svetno ministrstvo na Dunaju je vzelo za-
misel univerze v Celovcu prav resno v pre-
tres. Izjave našega prosvetnega ministra
dr. Piffel-Perčevića dajo mnogo upanja, kaj-
ti on je ob zadnjem srečanju avstrijskih
akademikov v Celovcu konec maja in na
proslavi avstrijske učiteljske zveze v Celov-
cu v začetku junija priznal upravičenost
zahteve Korošcev po lastni visoki šoli in za-

gotovil svojo podporo pri realizaciji tega
načrta.

Za uresničenje zamisli koroške univerze
pa je treba pritegniti vse koroško ljudstvo.
To bi naj bila akcija, ki bi zopet med se-
boj zblížala vse ljudstvo preko vseh poli-
tičnih, verskih, nacionalnih in razrednih
razlik. Vse kulturne ustanove naj bi dopri-
nesle svoj iskren delež in pri deželni vladi
bo morala zamisel najti vso podporo. Ker
pa to ni zadeva samo Koroške, se je tudi
Zveza avstrijskih akademikov odločila, da
načrt s polno soodgovornostjo podpre. Iz
svoje srede je izbrala poseben odbor, ki se
naj bavi s tem problemom. Osnovne smer-
nice njih dela so: koroška univerza mora
kriti kulturno potrebo, ne sme biti predraga
in mora biti v početkih tako organizirana,
da jo bo mogoče tekom let izpopolniti v
celotno visoko šolo.

Katere fakultete bi naj koroška univerza
imela, še ni določeno. Največ zagovorni-
kov ima zamisel, da bi naj bila to visoka
šola za svetovno trgovino, kateri mora biti
dodeljena tudi juridična fakulteta. Prav bi
bilo, če bi ob teh načrtih mislili tudi na to,
da bi koroški univerzi dodali še stolico za
slavistiko, saj leži Celovec ob meji slovan-
skega jezikovnega področja.

ne pride do pravega poklica, če ne najde
v življenju pravega mesta, vendar je to le
v izjemnih slučajih. Pozabiti namreč ne
smemo, da je le malo ljudi, ki bi bili na-
darjeni le za eno delo. Res najdemo večkrat
kakega „vseznala“ v tej ali oni stroki in se
zato v svojem poklicu le slabo obnese. Pri
komer pa te enostranske nadarjenosti ni,
lahko mirno izbere ta ali oni poklic in se
bo tudi obnesel; glavno je, da mu ni ravno
zopr in njegovemu zdravju škodljiv.

Pri veliki razčlenjenosti ali specializaciji
v sodobnem gospodarskem življenju si po-
stajajo poklici vedno bolj drug drugemu
podobni; med seboj imajo mnogo skupnega.
To podobnost zelo pospešuje vedno večja

mehanizacija dela, pri čemer je poklicna
spretnost omejena na upravljanje strojev.

Večina poklicev, najsi bo to mehanično
in ročno delo po delavnicah in tovarnah ali
pa poklici, ki zahtevajo večjo strokovno izo-
brazbo, človeka navadno le malo dušev-
no zaposlujejo. Celó inteligenčni ali aka-
demski poklici preidejo pogosto v čisto
mehanično izvrševanje, kot je to večkrat
slučaj pri zdravnikih ali inženirjih.

Najvažnejše pri izbiri poklica in obenem
najzanesljivejše znamenje, da bo poklic
dobro izbral, pa je, da se mlad človek v
veseljem, odločnostjo in zaupanjem v same-
ga sebe oprime svojega poklicnega dela.

Iz filmskega sveta

NA ŠVEDSKEM SO S FILMOM ZADOVOLJNI

Švedski parlament se je pred kratkim ba-
vil s filmom in njegovimi učinki na javno
moralo. Statistično so ugotovili, da moralni
delikti niso v porastu, odkar sta se film
in televizija v državi tako na široko raz-
širila. Sklenili so zato, da predpsov o
cenzuri ne bodo poostriili, ter so s sedanjim
stanjem še kar zadovoljni.

„CLEOPATRA“ PRINAŠA DOBIČEK

Velofilm „Cleopatra“ je bil eden najdraž-
jih filmov, kar jih je filmska produkcija iz-
delala. Stal je nad 40 milijonov dolarjev —
zares bajna vsota. Toda to velikansko pod-
jetje je producentom iz Centfoxa že prine-
slo toliko, da so stroški kriti in jim je v
prvem letu dalo že nad 4 milijone dolar-
jev čistega dobička; in ta profit se bo v
nadalje še bolj večal.

RUDOLF IV. ustanovitelj dunajske univerze

Njegov lik, kakor ga v svojem najnovšem literarnem delu „Božja planina“ prika-
zuje pisatelj prof. dr. Metod Turnšek

„Tako je oni jezik le važen!“ je uvidel in
priznal mladi nadvojvoda.

„Seveda je važen! Je deželni jezik, jezik
ljudstva, ki živi na Koroškem! Vladar de-
žele pač mora znati jezik svojih podanikov,
če hoče biti pravičen in pošten vladar. Ze
stari grški pesnik Homer pravi, da je vladar
pastir ljudstvu. Kako pa naj pastir svoje ov-
ce kliče k sebi, če jim imena ne zna! Pa saj
je tudi naš božji Zveličar s svojim judov-
skim ljudstvom govoril v njegovem jeziku,
po hebrejsko. Na binokostni praznik, ko je
bilo v Jeruzalemu ljudstva iz raznih nara-
dov, je Bog sam storil celo čudež, da so vsi
apostole slišali v svojem lastnem jeziku. Tako
Bog ceni jezik vsakerega naroda . . .“

„Moje brate kar učite, prosim, tudi jezik
Korošcev in Kranjcev! Še jaz se bom potrudil,
da se bom priučil besed in govora . . .“
je naročil in obljubil novi koroški in kranj-
ski vladar.

„Se bo tudi treba, ker se fevdnikom pre-
bere prisega v domačem jeziku . . .“ so opo-
zorili gnadjivi opat.

„Prisega fevdnikom? Kdaj pa se prebere?

Kaj jo je stric vojvoda Oton prebral?“

„On le začetek in konec, ostalo so prebra-
li opat Janez Vetrinjski, da je šlo hitreje in
bolj gladko.“

„Kje pa se je to zgodilo?“ je Rudolf ka-
zal veliko zanimanje.

„S Krnskega gradu je novi knez, vaš stric
vojvoda Oton, v slovesnem sprevodu šel h
Gospe Sveti, še vedno v kmečki obleki. Tu
je bila zanj slovesna maša, ki jo je daroval
škof Lovrenc, plemeniti Griming . . .“

„Da, da, škof Lovrenc, naš hišni in rodo-
vinski prijatelj, ki so za strica vojvoda Oto-
na in za našega očeta šli celo v Avignon k
sv. očetu papežu in so v Avignonu tudi
umrli . . .“ je nadvojvoda Rudolf dobro ve-
del za prvega koroškega duhovnega do-
brotnika.

„Škof Lovrenc, mož blagega spomina, so
tam v baziliki Svete Gospe blagoslovili pr-
vega Habsburžana, ko je postal koroški voj-
voda in gospod Kranjske. Šele po sv. maši
je novi vojvoda, vaš stric vojvoda Oton, od-
ložil kmečko obleko in se oblekel spet v
vojvodsko. Pri slavnostnem kosilu so mu

stregli najvišji dostojanstveniki v deželi.
Po obedu pa, ko je poletna vročina že po-
pustila, je spodaj na polju pri vojvodskem
prestoju bila slovesna poklonitev koroškega
plemstva. Novi knez je tedaj prvič s sedeža,
ki gleda proti Gospe Sveti, tudi sodil vsa-
komur, kdor mu je imel kaj potožiti. Tam je
tudi oddal fevde, ki so pripadali deželi ali
pa so bili last samega vojvoda. Te fevde je
oddal tako, da je vsakemu bral naprej, kate-
re in kakšne so njegove dolžnosti. Ker ni
obvladal domačega koroškega jezika, so v
njegovem imenu brali naprej vetrinjski opat
Janez . . .“

„Zdaj pa vidim, da bo koristno, narav-
nost potrebno znati jezik ljudstva na Ko-
roškem. Ze zaradi prisega, ki jo pri oddaji
fevdov sprejme knez . . .“ je priznal Rudolf
brez slehernega presodka.

„Prav takšna prisega bo tudi pri nas na
Kranjskem, ko bo naša dežela postala sa-
mostojna vojvodina ali celo kneževina . . .“

„Tako menite, da bi Kranjska naj postala
vojvodina? Ali bi bilo to koristno?“ je
mladi Rudolf bistro prisluhnil predlogu.

„Pa še kako! S Kranjskega prej in laže
dospete do morja kot naokrog skoz Furla-
nijo . . .“

„Ej, to si pa velja zapomniti! Kako sem
vesel, gnadjivi gospod opat in arhiđiakon,
da ste pri nas na dvoru, da mi znate toliko
in tako modro svetovati!“ je nadvojvoda
izrekel radost in zahvalo.

Otroški
kotiček

Dva brata

V neki vasi sta živela dva brata. Zemljo
sta orala in pšenico sejala. Starejši brat ni
imel otrok, mlajši pa je imel četvero drob-
nih otročičev. Brata sta živela tako slož-
no, da ju je bilo veselje gledati.

Neke jeseni, ko je žito dozorelo, sta po-
žela in si razdelila zrnje na enaka dela.

Prišla je noč. Starejši brat je legei, a ni
mogel zaspati. Misli je: „Ali sva si žito
pravično razdelila? Brat ima večjo družino,
njemu je treba za otroke več žita.“ Tako
je tudi storil in odmeril še tisto noč del
svojega žita v bratovo shrambo.

Tudi mlajši brat ni mogel zaspati. Misli
je: „Ali sva z bratom pravično razdelila? Žena
in jaz sva še mlada. Otroci bodo na-
ma zrasli za pomoč. Brat in njegova žena
pa sta sama, starejša od naju. Treba mu
bo primakniti kaj od našega žita.“ Pomi-
slil je to in tako storil.

Ko je napočil dan, sta brata videla: zrnja
ni bilo nič manj. Začudila sta se, toda ni-
sta drug drugemu nič rekla.

In tako sta brata nekoliko noči drug dru-
gemu žito prenašala, dokler nista nekoč
drug na drugega naletela.

Posihmal se je ljubezen med bratoma še
bolj okrepila. In živela sta srečno do visoke
starosti.

L. N. T.

Koroške popevke

Matija Mataja
hruške prodaja,
v strganem košu
jih daje po grošu.

Naš ta stari Luka
gor in dol po cesti kuka,
furman pa po cest' pelja,
lepo z gajžlo pokat' zna.

Tika, tika, taka,
oženil se je Jaka,
gori na planin'ci
pri sveti Katarin'ci.

V. M.

LEPA DEKLETA ISCEJO

Za James-Bond-filme iščejo lepa dekleta
ali boljše: še lepša, kot so ona, ki doslej na-
stopajo v teh napol pustolovskih filmih. Ta-
ko je javil režiser D. Mann, ki pripravlja
film „Mrtvec iz obrambe“. Tista dekleta, ki
mislijo, da so še lepša kot dosedanje Bond-
lepotice, naj pošljejo svoje slike režiserju
v Ameriko. Baje so tudi avstrijska dekleta
vabljeni. Upamo, da med našimi dekleti
imenovani režiser ne bo dobil odziva, če-
prav nam lepih deklet ne manjka . . .

P I S A N O B R A N J E

Koledar

Muzikologi se pritožujejo, da naš čas nima dovolj razumevanja za tako imenovano „težko glasbo“. Da bi jo malce lažje prenašali, so v to skupino uvrstili tudi Leharja in Straussa, „kralja valčkov“ namreč in ne Richarda. Pa še vseeno ne gre.

Kot eden od redkih prijateljev „težke glasbe“ (vsaj domišljjal sem si to) sem se nekega dne namenil kupiti ploščo s koktajlom napevov iz opere „Ples v maskah“, ki jo je izdal Jugoton.

V prvi trgovini (namreč knjigarni) mi je rekla prodajalka, da je „Ples v maskah“ razprodan, da pa imajo morje plošč „Opatija 63“.

Vedno mi je nerodno, če ničesar ne kupim, kadar vkorakam v trgovino, pa sem vzel Opatijo in pri tem premišljeval, koliko ceneje je kupiti cigarete istega imena. Tiste bi vsaj pokadil, plošča pa se mi bo vedno valjala okoli, dokler se mi je ne bo posrečilo komu podtakniti za rojstni dan.

Tudi v naslednji prodajalni nisem imel več sreče. Tudi tam je bil „Ples v maskah“ zaradi splošnega nezanimanja širokih ljudskih množic za to vrsto glasbe že razprodan. V tolažbo so mi ponudili serijo glasbenih razglednic s slikami nogometnih moštev prve lige. Samo na gramofon jih je treba položiti, pa že prepevajo klubsko himno. Nisem hotel razočarati prizadevnega trgovskega vajenca in sem za mal denar kupil celotno moštvo „Hajduka“ (kdo pravi, da so nogometiški dragi?), nalepil nanj znamko in poslal glasbeno razglednico zagriznemu dinamovcu v znak navijaške nestrpnosti.

Kajpak je bil „Ples v maskah“ razprodan tudi v tretji trgovini, zato pa sem moral kupiti ploščo z bodulskimi narodnimi pesmimi v izvedbi zbora in orkestra znamenitih Sviličičev in Bauerjev.

„Plesa v maskah“ končno veljavno nisem dobil nikjer, a vrnil sem se domov z nekaj Elvisi, koncertom za boben brez orkestra in „Mustafo“, poleg vsega naštetega seveda.

Toda vse to še ni tako strašno v primeru s tistim, kar doživljajo ljubitelji javnih koncertnih prireditev.

Tudi tu ugotavljajo muzikologi, da so dvorane žal na pol prazne, ker naš čas ... in tako dalje.

Na tem področju jaz osebno nimam dovolj izkušenj, ker je za koncert potrebna večerna obleka, bela srajca in dama s svežo pričesko in ustreznim nakitom.

Pripovedoval pa mi je eden izmed mojih prijateljev:

— Ze od nekaj hrepenim po velikem glasbenem doživetju, je dejal.

— To pa res ni nič takega. Dvorane so napol prazne in vsaj čakati ni treba, če ima kdo karto več.

— To lahko reče samo tipičen laik. Ali

sploh veš, kako organizirajo pri nas glasbene prireditve?

— Vem. Svečano.

— Nič ne veš.

— Pa mi razloži.

— Organizirajo jih istočasno. Ni dolgo tega, kar me je razveselila vest, da bo v operi gostoval svetovno znani bariton. Ženo sva se odločila, da greva ta večer na vsak način v opero. Pravočasno sva si zagotovila vstopnice.

— Kaj pa je pri tem tragičnega?

— Dan pozneje sva izvedela, da gostuje isti večer tudi znameniti čelist. Take priljubljenosti ljubitelji glasbe ne spuste iz rok. Odrekla sva se operi in kupila vstopnice za koncert. Avta nimava in si lahko privoščiva tudi tako razkošje.

— In kako je bilo na koncertu?

— Ne vem. Tretji dan sva izvedela, da je prav isti večer v drugi dvorani koncert, na katerem igra nenavadno nadarjena pianist-

Henri Knap:

Potovanje ob koncu tedna

Tu in tam greva z mojo ženo na majhno potovanje ob koncu tedna, da se vsaj malo razvedriva in rešiva stalnega telefoniranja in podobnih skrbi. Že v četrtek pričnemo s pripravami, zlaganjem potrebščin v mali kovček. Pri tem vprašam: „Si že dala zdravila za želodec v kovček?“

„Da!“

Hvala Bogu, da nima ona nobenih pomislekov glede tega.

Tudi tablete za glavobol potujejo z nama. Pa tudi pižama, potem nočna srajca in dva glavnik, in dve zobni krtački, pa dve tubi zobne paste, kajti najin okus je različen. In dva kosa toaletnega mila, ker ceniva z ženo različne vonje, pa dve umivalni krpi, kajti ljubiva različne barve. In potem zopet obleko, ki naj bi bila malo bolj globoko izrezana, v slučaju, da bi naš prijatelj povabili v kakšno izbrano restavracijo, kar si seveda iz vsega srca tudi želiva. Zraven ne smem pozabiti svoje temne obleke, če bi se najina želja zares izpolnila. In še bela srajca, pa jutranjka morajo z nama na pot.

Komaj to urediva, je že petek zvečer in moja žena reče: „Dragi, prinesi mi s podstrešja veliki kovček.“ Saj spraviva v njega mnogo več, kajti ona vzame s seboj tudi volneni kostim, v primeru, če bi gostitelji premalo kurili v stanovanju. Ali ne bi bilo dobro, če bi vzela s seboj tudi album s slikami? Potem bi jim lahko pokazala naše fotografije in njihovih otrok, ki smo

ka Chopinova dela. Vedeti moraš, da je Chopin neke vrste boter najinega zakona: zblížal naju je v prvih dneh ljubezni. Takoj sem si nabavil karte tudi za ta koncert. Pozneje sva ugotovila, da je takrat še en koncert, pa sva za vsak primer kupila karte tudi za tistega. Več jih na srečo tedaj ni bilo. Drugače bi imela kart toliko, da bi lahko mirno igrala z njimi „šnaps“.

— No, in na kateri koncert sta potem šla?

— Kolebala sva. Opera naju je neverjetno privlačevala. Vendar bi težko žrtvovala čelista zaradi opere. Potem je bil tu še najin Chopin. Kaj naj storiva? Naj greva na četrti koncert? Odločila sva se, da greva v kavarno in natanko premisliva položaj. Potem sva kar tam ostala in poslušala orkester, ki je natepaval „Polko brez kapelnika“ in koračnico iz filma „Most na reki Kway“. Če že filma ne vidimo ...

Dvorane so bile seveda na pol prazne, jaz upam, da je kdo organizatorjem glasbenih prireditev poslal za novo leto soliden, čitljiv koledar, a tak, da ni mogoče na isti dan vpisati štiri koncerte.

Mirko Trišler

jih napravili, ko so bili zadnjič pri nas na obisku.

V soboto dopoldne vzamem s podstrehe še drugi veliki kovček, ki bo gotovo tudi do roba napolnjen s stvarmi. „Kar nama pa še ostane, pa zmečeva v avto,“ sem dejal veselo.

To bi bilo torej vse. Toda, kaj bo z mačkami? Imava namreč dve siamski mački, ki gotovo nista žalostni, ko nas ni doma, ker lahko potem divjata in jima je celo stanovanje na razpolago. In če moja žena nima nič proti temu, da ji trgata v njeni navzočnosti zavese, vendar ne bi želel, da se to dogaja za njenim hrbtom. Torej moram zavese gor potegniti in jih privezati. Tudi zofo in stole morava pokriti s papirjem. Dalje morava dati v posodo trikrat dvojni obrok mesa, ker jesta mački, če nas ni, mnogo več, saj sta veseli, da sta lahko sami in to jima šele povečuje tek. V drugo skledo pa morava nabasati štirikrat več koščkov časopisnega papirja. Razumete — seveda razumete, zakaj.

Končno sta oba kovčka v prtljajnem prostoru avta, in moja žena se usede poleg mene. Ko sem srečno pognal motor, vpraša ona:

„Ali si plinsko peč v spalnici izključil?“

Običajno sem prepričan o tem, toda kakor hitro me kdo vpraša, če sem to v rešnici storil, pa začnem dvomit.

Ne preostane mi nič drugega, da ustavim motor, vzamem ključke iz žepa, grem po

stopnicah v stanovanje, kjer se prepričam, da sem plinsko peč izključil.

Spodaj zlezem zopet v avto in rečem: „Torej, v spalnici je vse v redu.“

„No, tako je prav in lepo,“ reče moja žena. Sedaj poženem motor znova in se odpeljeva.

Komaj sva pripeljala do mostu, me žena nenadoma vpraša: „Ali si potem, ko si odšel zaprl vrata spalnice za seboj?“

„No, čakaj, čakaj, priseči pa le ne bi mogel!“

„Če prideta mački v spalnico, omara za obleko pa bi bila odprta, potem bosta gotovo na mojih oblekah napravili neprecenljivo škodo.“ Moja žena včasih ne izbira v izrazih.

Dobro, obrnem avto in se peljeva zopet domov. Vzamem ključke iz žepa, odprem hišna vrata, grem po stopnicah gor in ko sem se prepričal, da so vrata spalnice zaprta, grem zopet dol, zaklešem hišna vrata in poročam ženi, da je vse prav. Potem se odpeljeva.

„Pa veš zagotovo, da nisi mački pomotoma zaprl v spalnico? Kaj se potem zgodi, si lahko predstavljaš ...“

Zopet obrnem avto in se peljeva nazaj. Vzamem ključke iz žepa, odklenem hišna vrata ...

„Ah, tako potovanje ob koncu tedna je zmerom tako razburljivo, da potrebujeva z ženo tri dni, preden se zopet duševno in telesno odpočijeva.“

Prevedel B.

Vera Maria Volk:

Metuljček

Od cvetja do cvetja metuljček leti, nasrkati meda si slastno želi.

S svilenimi krilci po zraku vesla, veselega srca se z vetrom igra.

Po rosnati travci se ziba prav rad, saj prvič uživa življenja pomlad.

Pogosto človeka za norca ima, ker se uloviti v mrežo ne da.

Ne trudi se, bratec, metuljčka že ni, on ljubi svobodo nič manj kakor ti.

bo šele 1. novembra dopolnil 21 let. Imel je že izbrano nevesto, pravzaprav je že 7 let bil poročen z njo, toda cesar Karel IV. je še doma na cesarskem dvoru pridrževal svojo mladoletno ljubljeno hčerko Katarino. Ko dopolni 18 let, bo šele smela zdoma, na Dunaj k svojemu ženinu in možu. Tam na dvoru je bilo že opravljeno vse po kraljevsko za mlado vojvodinjo ... Častihlepni Rudolf si je bil sam privzel naslov „nadvojvoda“, ne da bi vprašal presvetlega cesarja. Tega je ta ženinova samovolja precej jezila, ali požreti jo je moral zaradi hčere, mlade Rudolfove žene.

Nadvojvoda Rudolf je že pripravil in deloma že razposlal vabila k slovesnosti ustoličenja na Koroškem. Cela vrsta veljakov, vojvod in vitezov od blizu in daleč, naj bi se udeležila svečanosti. Tudi sam patriarh iz Ogleja in vrsta škofov, vsaj tistih, ki so bili z njim v Ljubljani na kongresu. Z dunajskega dvora pa tudi vse sorodstvo s teto Ano, prednico klarisinj, na čelu. Ta more povabiti še katere sorodnice in znanke. Sevč kranjski arhidiacon, gnadjivi g. opat Peter, ki so mu dali tako važen svet, se bodo s svojima spremljevalcema tudi udeležili.

Le eno je skrbelo in težilo mladega nadvojvoda. Ali naj k ustoličenju povabi tudi svojo mladoletno nevesto, pravzaprav že ženo? Vesela bi nedvomno bila! Postavil bi se z njo in njeno lepoto ... Toda potem

potem mora povabiti k ustoličenju tudi njenega očeta, cesarja Karla ... In če pride presvetli cesar, bo vse ploskalo in vzdikalo samo cesarju, on, Rudolf, bo pa v senici ... Mogočni cesar se nemara še sam utegne dati ustoličiti za koroškega vladarja, čeprav je dejanski že vrhovni vladar. Njemu, mlademu zetu, bi vrgel samo kost, pravico, da sme nositi naslov koroškega vojvoda ... Lepo bo odrinjen ... Njegovi bratje pa sploh ... Nak, cesarju o ustoličenju na Koroškem še zinil ne bo ... Svojo nevestico bo že kdaj še popeljal na Koroško in ji razkazal deželo, tako slikovito ...

Pač pa naj krenejo z njim njegovi prijatelji, na primer odlični junak Friderik Kreuzpek, njegov prvi dvorni lovec, potem gospod Jurij Hauser, ki mu gradi stolnico sv. Štefana, oba umetnika: Henrik Kumpf in Krištof Horn, ki mu izdelujeta svete podobe in sohe. Vesela bosta in hvaležna! Hkrati bo pa arhitektu in umetnikoma vsaj malo priznanje za trud.

Ej, grofa Majnharda Tirolskega, ki je zaročen z njegovo sestro, ter grofa Majnharda Goriškega, ki mu utira pot na jug, v patriarhovo državo, mora s posebno imenitnim slom povabiti ...

Pa tudi Rudolfovi bratje so bili vsi v ognju, ko so izvedeli, da pojdejo na Koroško k skupnemu ustoličenju ... Spregli bodo za tisti čas pouk, ki ga imajo to vigred pri njih gnadjivi gospod opat in njihova po-

močnika. Tam doli na Koroškem mlajši trije bratje še niso bili ... Kakšna je le Koroška? ... Najmlajši, 13-letni vojvoda Leopold, ki je bil najbolj živahen, je kar pogumno dvignil pri pouku roko ter vprašal gnadjivega gospoda opata in arhidiakona, kako je na Koroškem. Starejša brata Albreht in Friderik sta bila zadovoljna, da se je najmlajši prvi s tem vprašanjem ogasil. Gnadjivi gospod opat so jim živo opisali lepo deželo, ki jo obroblija čudovito lepe, bele gore, po njej pa kipi toliko zelenih logov in gajev in vmes se lesketajo v soncu pravljico lepa zelena jezera ... In toliko strmih gradov je v deželi! In še več cerkva in cerkvic in svetih znamenj ob vseh vaseh ter celo sredi polja! ... Verno, pobožno ljudstvo je tam. Kronist Helmold je pravično zapisal pohvalo koroškemu ljudstvu v debelo, že skoraj 200 let staro kroniko, kako so na Koroškem pobožni in sv. Cerkvi vdani.

„Potem so na Koroškem že dolgo kristjani, ko so tako verni in pobožni!“ je izrekel svojo misel mladi Leopold.

„Seveda že dolgo. Ze 600 let stoji znamenita Marijina božjepotna cerkev Gospa Sveta tam pri Krnskem gradu, kjer je spočitka bila prestolnica koroških knezov. Tudi cerkev sv. Petra na Krnskem gradu je prastara, verjetno še nekaj let starejša od Gospe Svete ...“

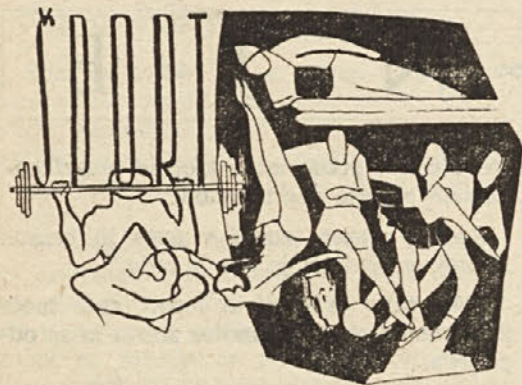
„Kdo pa je pozidal tisti dve cerkvi?“ je

vprašal od Leopolda dve leti starejši brat vojvoda Albreht. To vprašanje je zastavil, ker je kaj čislal gospoda arhitekta Jurija Hauserja, graditelja stolnice sv. Štefana na Dunaju.

„Ni znano, kdo in od kod so bili stavbarji. Najbrž so bili samostanski iz Sv. Petra v Salzburgu ali pa celo iz Frankovskega ... Koroški knezi so imeli zveze ne samo z bavarskimi vojvodi, marveč tudi s frankovskimi kralji.“

„Kateri je pa bil prvi krščanski knez na Koroškem?“ je moško pobaral visoki, 17-letni vojvoda Friderik, ki je bil bolj bolehen in je sicer manj govoril, a prvi koroški krščanski knez ga je le zanimal.

„Ej, to je zgodovina, kako je Koroška postala krščanska. Dve sto let so se na Koroško priseljeni Slovenje upirali krščanstvu. Krčevito so se držali svoje stare poganske vere in svojih navad. Pa ljubi Bog ima tudi svoja pota ... Čeprav so se Slovenje venomer bojevali s svojimi zapadnimi krščanskimi sosedi Bavarci, so se slednjič le pomirili in med seboj sklenili celo vojno zvezo za medsebojno pomoč. To sta menda storila bavarski vojvoda Odilo in koroški knez Borut ... Najprej so Slovenje pomagali Bavarcem zoper Franke, čeprav Bavarci v tistem boju niso imeli sreče, potem so pa čez kakšni dve leti Bavarci s svojo konjenico prihiteli na Koroško Slovenom na pomoč zoper divje Obre. (Dalje)

NOGOMET:

Madžarska zmaga nad Avstrijo 1:0

Razočaranje v štadionu

Grenko razočaranje je doživelo 73.000 nogometnih navdušencev v nedeljo na dunajskem športnem „Prater-stadionu“. Štadion je bil tokrat popolnoma razprodan, to pa zato, ker so pričakovali zmago domačega moštva. Toda prišlo je drugače, kajti Madžari so premagali Avstrijo verjetno v odločilni kvalifikacijski tekmi za svetovno prvenstvo sicer s tesno, ampak na vsak način zaslužen zmago z 1:0, polčas 1:0.

Odločilni gol je padel nekaj trenutkov pred koncem prvega polčasa. Edini gol igre je doseglo madžarsko levo krilo dr. Fenyvesi po hudi napaki našega Halle.

Opazili smo vobče, da je avstrijska obramba v tej tekmi pokazala mnogo ranljivih točk, ki so privedle končno do poluma. Na avstrijski strani lahko pohvalimo samo golmana Szanwalda, v napadu pa samo srednjega napadalca Buzeka. Madžarsko moštvo je bilo na vsak način boljše, čeprav je bila njih zmaga proti koncu igre, ko so se avstrijski igralci malo razigrali, precej v nevarnosti.

Po tem porazu nima Avstrija praktično več mnogo izgledov, da bi mogla sodelovati na svetovnem nogometnem prvenstvu. V dveh nogometnih igrah so Avstrijci dosegli doma le eno točko, in sicer so to dobili v igri z Vzhodno Nemčijo (kakor znano se je igra končala neodločeno 1:1). Z dvema točkama zaostanka za Madžarsko mora avstrijsko moštvo igrati na tujem še dve teži nogometni igri.

Tudi B-enajstorica je bila poražena s 3:0 (0:0)

Avstrijskemu drugemu moštvu se ni nič bolje godilo kot našemu prvemu. B-enajstorica je bila porazila v soboto preteklega tedna madžarska B-enajstorica odločilno, kar s 3:0. Tekma je bila v madžarskem mestu Steinamanger. V prvem polčasu se je avstrijsko moštvo še nekako dobro držalo in uspešno upiralo madžarskim nogometšem. Po odmoru pa naše moštvo ni ime-

lo več nobene priložnosti se upirati premoči domačinov.

V prvih 45 minutah je mogel avstrijski golman Pihler z mnogo sreče obdržati svoje svetišče še popolnoma čisto. V drugem polčasu pa so naši menjali dva igralca, kar pa tudi ni nič pomagalo. Avstrijsko nogometno moštvo je moralo iti z igrišča močno poraženo s tremi goli razlike.

Naši naraščajniki poraženi

Avstrija juniorji - Madžarska juniorji 1:3

Naši naraščajniki so mogli uspešno igrati samo nekaj časa in nikakor niso vzdržali do konca, kajti hitri mladi madžarski igralci so naše v vsakem oziru nadkriljevali, tako da niso naši imeli mnogo priložnosti. Tekma je bila na Dunaju na igrišču Rapida.

Salzburška : Koroška 4:0

Salzburško nogometno moštvo je bilo že v prvem polčasu močno v premoči, toda ko so se pokazali v drugem polčasu znaki utrujenosti pri Koroških, so lahko Salzburžani svojo premoč pokazali tudi v golih. Pri koroškem moštvu je odpovedal cel napad.

Portugalska : Romunija 2:1 (2:0)

V kvalifikacijski tekmi za svetovno nogometno prvenstvo je reprezentanca Portugalske v Lizboni premagala Romunijo z 2:1 (2:0). Za Portugalce je bil uspešen Eusebio (2), za Romune pa Sori (1). Portugalska, ki mora igrati še v Bukarešti in doma s Čehoslovaki, je skoraj že na najboljši poti v Anglijo.

Bolgarija : Izrael 4:0 (2:0)

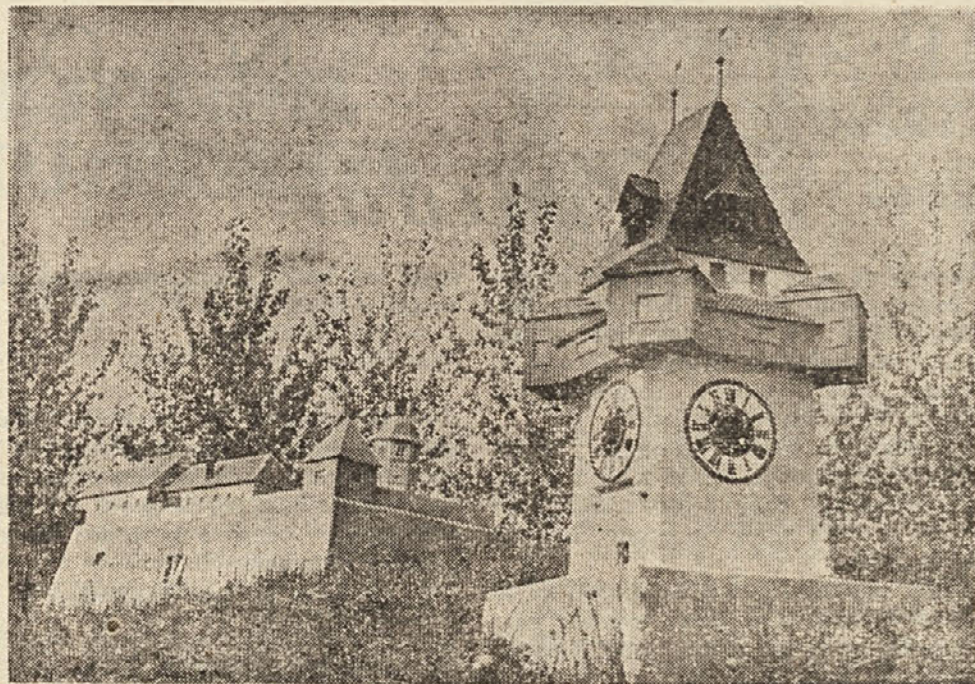
V prvi kvalifikacijski tekmi za svetovno nogometno prvenstvo je Bolgarija visoko premagala izraelsko moštvo s 4:0 (2:0).

Urugvaj : Peru 2:1 (1:1)

Bivši svetovni nogometni prvak Urugvaj je v povratni tekmi za svetovno nogometno prvenstvo premagal moštvo Peruja v Montevideu z 2:1 (1:1) in si je s to tekmo že priboril vozni listek v Anglijo.

Olimpija iz Ljubljane odpovedala

V četrtek, na dan presvetega Rešnjega Telesa bi moralo gostovati v Celovcu moštvo Olimpije iz Ljubljane, ki je po uspešnem tekmovanju v drugi nogometni ligi prišlo v prvo ligo. Moštvo bi moralo nastopiti proti celovski Avstriji. Pri Celovčanih bi morali nastopiti kar trije Jugoslovani. Ljubljancani so navedli za vzrok odpovedi tehnične težkoče. Celovski Avstriji pa je prišla ta odpoved kot nalašč, saj mora igrati v nedeljo težko tekmo proti SVS Linzu.

Zanimivost v Minimundusu (Svetu v malem) je tudi „Graški grad“ s trdnjavo stolpno uro in pa „Liesl“, kamor pelje tudi majhna avtomatična žičnica, prav tako kot na „Grad“.

Pri nas na Koroškem

PLIBERK

Pevsko-godbeni koncert ter prosta zabava s plesom bo v nedeljo, dne 20. junija 1965, s pričetkom ob 3. uri popoldne v Schwarzlovi dvorani v Pliberku. Sodelujejo: Podjanski moški pevski zbori SPD iz Pliberka, Št. Vida v Podjuni, Škocijana in Železne Kaple ter godba iz Prevalj — Ansambel ZVONKO ORTAN — z godbeno pevskimi vložki, ki bo igrala tudi za ples.

DOBRILA VES

Dne 10. junija se je zbrala v hotelu Rutar lepa skupina rojakov Podjunčanov. Iz pliberške okolice in Globasnice so bili: pevci, iz Št. Vida v Podjuni pa godci.

Bil je lep družaben večer, na katerem smo marsikaj pametnega in dobrega sklenili in pojasnili. Peli smo in zaplesali veselo. Sklenili smo tudi, da bo zopet tako družabno srečanje vsak drug četrtek v mesecu, in sicer sedaj še v prostorih hotela Rutar v Dobrli vesi.

Že sedaj opozarjamo, da bo naslednje srečanje v četrtek, 8. julija.

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

PONEDELJEK, 21. 6.: 14.15 Poročila, objave. Pregled sporeda. O kresu. Glasbena oddaja. 10 minut za športnike. 18.00 Za naše male poslušalce. — TOREK, 22. 6.: 14.15 Poročila, objave. Zena in dom. — SREDA, 23. 6.: 14.15 Poročila, objave. Kar želite, zaigramo. — ČETRTEK, 24. 6.: 14.15 Poročila, objave. Kaj ti je, deklica. Glasbena oddaja. S knjižne police. — PETEK, 25. 6.: 14.15 Poročila, objave. Od petka do petka po naših krajih in pri naših ljudeh. Domače vesti. Iz ljudstva za ljudstvo. Niko Kriegl iz Zahomca pripoveduje. — SOBOTA, 26. 6.: 9.00 Od pesmi do pesmi, od srca do srca. Voščila. 18.25 Ob večerni uri... Pojeta Slovenski oktet in ženski vokalni kvartet. — NEDELJA, 27. 6.: 7.30 Duhovni nagovor. S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo.

MALI OGLASI

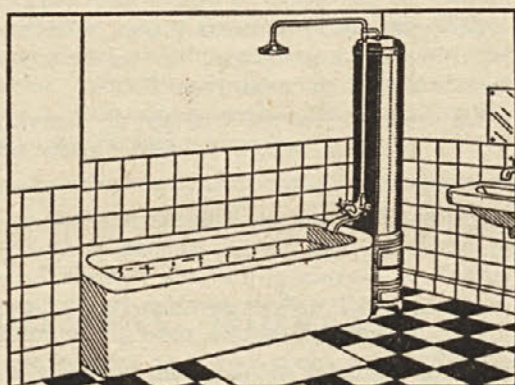
Za vsako vreme „Lastex“-hlače v poletnih barvah za 197.— šil. v trgovini SATTLER, Klagenfurt-Celovec, Heuplatz.

Sprejememo posravljalke za delovne prostore. Plača po dogovoru. Javiti se je treba v pisarni Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Iščemo mlajšo izučeno prodajalko za trgovino s knjigami, pisarniški potrebščinami in nabožnimi predmeti. Plača po dogovoru. Ponudbe sprejema Mohorjeva pisarna v Celovcu.

PFAFF
ZNAMKA ZAUPANJA
GRUNDNER
Klagenfurt - Celovec
Wienergasse 10
(Promenadna cena)

Najnovije kmetijske stroje, štedilnike, pralne stroje, gospodinjske potreščine
ugodno in na obroke pri
HANS WERNIG
KLAGENFURT, Paulitschgasse (Prosenhof)

Vse za vodno instalacijo (sanitarni material) dobavlja

Bratje Rutar & Co

Dobrla ves — Eberndorf

Birnski botri!
Najlepša darila za bir-
mance dobite pri

Gottfried Anrather

Klagenfurt, Paulitschgasse 9

Popravila izvršim takoj in
solidno, kupujem in zame-
njam zlato in srebro (tudi
strto zlato).

Velika izbira
perila in
blaga
pri
L. Maier
Klagenfurt, Alter Platz 35

Naš tednik-
Kronika

Izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslovu: „Naš tednik“, Celovec, Viktringer Ring 26. Telefon uprave in oglašnega oddelka 26-69. — Telefon uredništva: 43-58. — Naročnina znaša mesečno 7.— šil., letno 80.— šil. Za Italijo 2800.— lir, za Nemčijo 20.— DM, za Francijo 22.— ffr., za Belgijo 250.— bfr., za Švico 20.— šfr., za Anglijo 2.— f. šterl., za U. S. A. in ostale države 6.— dolarjev na leto. — Lastnik in izdajatelj: Narodni svet koroških Slovencev. — Odgovorni urednik: Janko Tolmajer, Radiše, p. Zrelec. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26.

Iz umetnostnih galerij:

VALENTIN OMAN V „GALERIJI 61“

V celovski „Galeriji 61“ so odprli 18. junija, razstavo olj in gvašev 1964-65 našega mladega koroškega rojaka Valentina Omana. Pri otvoritvi je bil navzoč tudi umetnik sam.

Na to pomembno razstavo, ki bo odprta do 9. julija, opozarjamo naše ljudi od blizu in daleč, da si jo ogledajo in podprejo tako nadaljnjo umetniško pot Valentina Omana.

KOLEKTIVNA RAZSTAVA
PROF. RICHARDA KNAUSA

Ob 75-letnici rojstva profesorja Richarda Knausa so odprli v sredo, dne 16. junija, v Umetniškem domu v Celovcu njegovo kolektivno slikarsko razstavo. Razstava bo odprta do 4. julija.

Puch-, Sissy-, Pony- in Mobylette-mopede motorna vozila, ženska, moška in mladinska športna kolesa v veliki izbiri — po najnižjih cenah — naročite pri domači tvrdki

Johan Lomšek

TIHOJA, P. Dobrla ves — Eberndorf
Telefon 04287 246

Zahtevajte cenike! Ugodni plačilni pogoji!

JUGOSLOVANSKI FILMSKI VEČER

V okviru filmskega večera prinaša Avstrijsko-jugoslovansko društvo za Koroško v ponedeljek, 21. junija 1965, ob 20. uri v slavnostni dvorani Trgovske zbornice film „Samorastniki“ (Die Wildwüchslinge) po znanem in pred kratkim v nemščino preveden romanu koroškega slovenskega pisatelja Prežihovega Voranca.

Dejanje filma se odigrava v jugovzhodnem delu Koroške in njegovi junaki so preprosti delavni ljudje, ki se mučijo s težkim delom od zore do mraka in katerih ljubezen do domače grude je neizmerna. Film „Samorastniki“, z nemškimi podnaslovi, je vrhunsko delo jugoslovanske filmske umetnosti.

ZREBANJE

V navzočnosti javnega notarja je bilo 1. junija 1965 zrebanje v prostorih ravnateljstva. Izrebane so bile naslednje številke:

1 3 2 2

Vse za zrebanje v poštev prihajajoče zavarovalne pogodbe, ki imajo na zavarovalnem potrdilu omenjene številke na koncu njihovega številčnega zaporedja in so veljavne že najmanj tri mesece, so takoj brez odbitka izplačljive. Neizrebane zavar. pogodbe so še nadalje veljavne. — Naslednje zrebanje bo 1. dec. 1965.

JUPITER V. V. a. G.

Ravnateljstvo podružnice za Koroško
in Vzhodno Tirolsko
Celovec — Klagenfurt, St. Veiter Str. 1